

DE STER

88ste JAARGANG NUMMER 3 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN MAART 1988

Maart 1988
88ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium:
Erza Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packard,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Finnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Finnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Ajuncte-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharril Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224,
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72 71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in
het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans,
Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees,
Samoains, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais;
en eens per kwartaal in het IJslands.

Published monthly by the Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
Application to mail at second class postage rates is pending
at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$9.00 per
year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required
for change of address. When ordering a change, include
address label from a recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the new are
included. Send subscriptions and queries to Church
Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
Utah 84150, United States of America. Subscription
information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at
50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f28,00
België: Bfr. 485,00
Andere landen (per zeepst):
cheque in tegenvaarde van f31,00
USA/Canada: US \$ 10,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en
wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor
vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een
nieuw abonnement te richten aan de administratie;
wacht met betalen tot u een acceptieorg ontvingt.

Versijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PBMA 8803 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Inhoudsopgave

- 2 Boodschap van het eerste Presidium:
Zendingswerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 7 Niet al wat blinkt is celestiaal, *Quinn G. McKay*
- 10 Een droom komt uit, *Johann Schneider*
- 12 De Heilige Geest, een levende aanwezigheid aan mijn zij, *Lola B. Walters*
- 14 De influisteringen van de Heilige Geest, *Hans Cohr*
- 16 Zelfmoord: Wat wij wel en niet weten, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 21 Zuster Hooper, *Sherrill Allen*
- 24 Kinderen over vrienden en vriendschap onderwijzen
- 29 Maandag zou te laat zijn geweest, *Rachel Wilde*
- 30 Vraag en antwoord: Het beginsel van priesterschapsleiding thuis,
Dennis L. Lythgoes
- 32 ZHV-huisbezoekboodschap: „De liefde is niet afgunstig“
- 33 „Maar één ding is nodig“, *Patricia T. Holland*
- 36 Wat het Boek van Mormon voor ons betekent:
Een zegen van buitengewone betekenis, *Mary Ellen Edmunds*
Ik heb Gods goedheid ontdekt, *Lars Åkebrand*
- 39 Geluk – niets staat het in de weg, *Mayola Miltenberger*

VOOR TIENERS EN TWENS

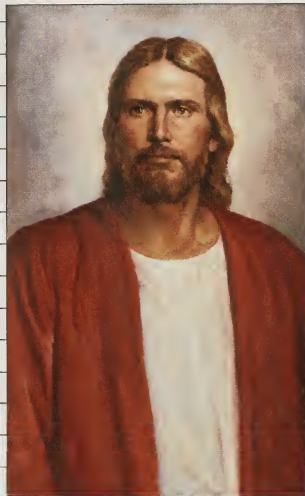
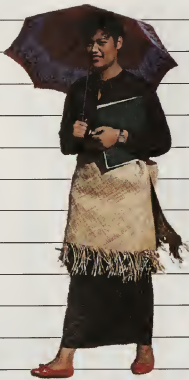
- 44 Een vierkant een vierkant noemen, *Jack S. Marshall*
- 46 „Een ieder wordt een gave geschenken“, *Tawnya Warnick*
- 47 „Hebt u de Heer ooit gezien?“ *Ouderling Sterling W. Sill*

Kinderster

- 2 Vriendelijk zijn zoals Jezus, *Pat Graham*
- 4 Abinadi en koning Noach
- 6 Jessie en Diana, *Claudia Remington*
- 8 Voor de grap: Van stip naar stip

Op de omslag: „Somerset Lane“, olieverfschilderij uit 1987 van Ken Baxter.
Het stelt zendingelingen voor die in een Engels stadje
op het platteland langs de deuren gaan.
(Met dank aan Church Arts and Sites.)

President Gordon B. Hinckley memoreert in dit nummer
aan zijn zending in Engeland.

ZENDINGSWERK

*Moge wij allen, door geloof en liefde,
het werk van de Heer op ons nemen,
en zijn naam met eer dragen,
uit diepe dankbaarheid voor de zegeningen
die wij van Hem ontvangen.*

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wanneer ik de toestand waarin de wereld verkeert overdenk, en de vele, vele problemen zie, die door het evangelie van Jezus Christus kunnen worden opgelost, ben ik geneigd om net als Alma uit te roepen:

„O, dat ik een engel ware, en mijn hartewens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekering toeroepen!

„Ja, ik zou als met de stem des donders aan iedere ziel bekering en het plan der verlossing verkondigen, opdat zij zich zouden bekeren, en tot onze God komen zodat er geen verdriet meer op de gehele aardbodem zou zijn“ (Alma 29:1-2).

Vanaf het moment dat Samuel Smith enige stuks van het pas verschenen Boek van Mormon in zijn reistas stopte en trachtte ze in de omliggende plaatsjes te verspreiden – zelfs voordat de kerk was georganiseerd – is er, tot op heden, geen moment geweest dat de kerk zich niet met zendingswerk bezighield.

1986, het meest recente jaar waarover wij alle cijfers hebben, was wat het zendingswerk betreft een allesovertreffend jaar. Aan het eind ervan beschikten wij over 31803 zendingen, die 216210 bekeerlingen hadden gedoopt. Wanneer wij ervan uitgaan dat de doorsnee ring tegenwoordig 2500 leden telt, betekent dat het ledental dat zich in 1986 als bekeerlingen bij de

kerk voegde, gelijk staat aan 86 ringen – 86 nieuwe ringen in 1986! Dat is een fenomenaal en wonderbaarlijk gebeuren.

Slechts het begin van het werk

Maar we weten ook dat we nog maar aan het begin staan van al het werk dat moet worden verricht. We mogen niet aarzelen de oproep die wij hebben ontvangen, te aanvaarden. Het is de Heer zelf die ons opdraagt het evangelie aan alle natiën, geslachten, talen en volken te onderwijzen. Het veld is wit, maar arbeiders zijn er weinig.

U zult zich herinneren dat Alma de rechterstoel opgaf om zich beter te kunnen wijden aan een groter werk. „Dit deed hij, opdat hij zelf onder zijn volk . . . kon uitgaan om hun het woord Gods te kunnen prediken, en hen op te wekken hun plichten te gedenken, en opdat hij met het woord Gods alle hoogmoed en bedrog en alle twisten, die er onder zijn volk waren, zou kunnen uitroeien, want hij zag geen kans hen terug te brengen dan alleen door met een zuiver getuigenis tegen hen op te komen“ (Alma 4:19).

Het is om diezelfde reden dat de hedendaagse wereld behoefte heeft aan de macht van een zuiver getuigenis. Er is behoefte aan het evangelie van Jezus

De hedendaagse wereld
heeft behoefte aan de
macht van een zuiver getuigenis.
Er is behoefte aan het evangelie van
Jezus Christus, en wil de wereld dat
evangelie horen, dan moeten er
boodschappers zijn om dat te
onderwijzen.

Hij die als dienstknecht van de Heer uitgaat, behoudt zichzelf. En hen die hem horen, brengt hij dezelfde zegeningen.

Christus, en wil de wereld dat evangelie horen, dan moeten er boodschappers zijn om dat te onderwijzen.

Wij vragen ouders reeds vroeg met het opleiden van hun kinderen te beginnen. Daar waar er gezinsgebed en gezinsavond gehouden worden, waar de Schriften worden gelezen en waar de ouders actief zijn in de kerk en met geestdrift over de kerk en het evangelie spreken, zullen de kinderen op een natuurlijke wijze het verlangen ontwikkelen om anderen het evangelie te onderwijzen. In zulke gezinnen is het vervullen van een zending een traditie. Er wordt al een spaarrekening geopend als het kind nog maar heel klein is. De jongens groeien op met de vanzelfsprekende verwachting dat zij op zending zullen worden geroepen. Op die manier maakt het vervullen van een zending evenzeer deel uit van hun levensprogramma als hun studie.

Het dienen van hun eigen volk

Het schenkt bijzondere voldoening te zien hoeveel jongemannen en vrouwen uit andere gebieden dan de Verenigde Staten en Canada tegenwoordig op zending gaan. Er is ons verteld dat in Mexico ongeveer driekwart van de zendelingen Mexicaans is en dat er van de 3809 zendelingen in Azië, 1589, ofwel 42 procent, Aziaten zijn.

Ik ben blij met deze cijfers, ik heb zelf veel tijd in Azië doorgebracht. Ik herinner mij jaren geleden met een Japanse broeder te hebben gesproken over een eventuele zending voor zijn zoon. De vader antwoordde dat hij er niet aan dacht zijn zoon toestemming te geven om zijn studie te onderbreken. Hij is dus niet gegaan en heeft daardoor verlies geleden.

Ik wil daar het gezin van broeder en zuster Masao

Watabe tegenover stellen. Ik ken hen al jaren. Broeder Watabe heeft de kerk in Japan op velerlei wijze gediend. Op het ogenblik bekleedt hij de functie van patriarch.

Er is nooit veel geld geweest, maar zij hebben gespaard om het hun kinderen mogelijk te maken een zending te vervullen. Masahasi ging naar Japan. Vervolgens maakte hij zijn studie af en tegenwoordig is hij een expert op het gebied van keramiek. Ook Masaji is in Japan op zending geweest, heeft daar en in de Verenigde Staten gestudeerd en werkt nu voor een Japanse firma. Masakazu heeft zijn zending in Brazilië vervuld, waarna hij zijn doctorstitel heeft gehaald. Tegenwoordig doceert hij aan de Brigham Young University. Masasue, tenslotte, heeft gediend in het Zendinggebied Fukuoka en studeert nu in San Francisco.

Het dienen van anderen door middel van zendingswerk is hen tot zegen geweest. En op dit moment vervullen hun ouders hun vierde zending, deze keer in de Taipei-tempel, waar broeder Watabe raadgever van de tempelpresident en zuster Watabe assistente van de tempelmater is. Waar geloof is, volgen wonderen.

Zoeken en begeleiden

Nu wil ik graag een onderwerp van vitaal belang aansnijden, een onderwerp dat het begrip en de inzet van alle leden verlangt. Zoals u weet dient er in iedere ring een ringzending te zijn georganiseerd, tenzij er zich de tamelijk uitzonderlijke omstandigheid voordoet dat er haast geen, of helemaal geen niet-leden zijn en alle leden actief zijn. Ringzendingen zijn hoofdzakelijk zoekers. Zij ontwikkelen hun eigen contacten en helpen de leden bij het nakomen van hun zendingsplichten. De ringzendingen dragen mensen die de kerk willen onderzoeken over aan de full-time zendingen, om door hen te worden onderwezen.

Nadat er iemand is gedoopt, is het de taak van de ringzendingen om hen de lessen voor nieuwe leden te onderwijzen. Deze zijn bedoeld om de bekeerlingen te helpen bij de geweldige aanpassing die het gewoonlijk vergt wanneer iemand lid van de kerk wordt. Die aanpassing houdt in het afstand doen van oude vrienden, oude kennissen, oude gedragspatronen. Het houdt bekering in en een vast voornemen om zich beter te gedragen. Zelfs al verliezen wij maar één bekeer-

ling, dan is dat verlies al te groot; dat kan voorkomen worden door goed georganiseerde ringzendingen, waarvan de zendingen en de leden met de bekeerlingen samenwerken om hen te helpen een sterk getuigenis te ontwikkelen.

52 jaar geleden heb ik in Londen een veelbelovende, geweldige jongeman gedoopt. Hij was begaafd en ontwikkeld. Hij was oprecht en bad veel. Mijn collega en ik hadden hem een hele poos onderwezen. Kort na zijn doop zijn wij beiden naar huis teruggekeerd.

Onze bekeerling was een verlegen, gevoelige jongeman. Kort nadat hij lid van de kerk was geworden, werd hij bekritiseerd voor een kleine fout die hij had gemaakt bij het uitoefenen van de functie die hij in de gemeente bekleedde.

De jongeman ging die avond na de vergadering naar huis en is nooit meer teruggekeerd. Hij was gekwetst door de onnadankende opmerking van een ouder iemand die beter had moeten weten.

Door middel van brieven probeerde ik in contact te blijven met deze bekeerling, maar de Tweede Wereldoorlog kwam er tussen. Hij ging in dienst. Na de oorlog trouwde hij, maar zijn vrouw leefde niet lang, het geen nog meer pijn in zijn leven bracht. Hij maakte carrière en werd een geacht man in de Engelse zakenwereld. Hij zou de kerk zeer veel hebben kunnen bieden, ware het niet het lelijke litteken dat er nog steeds was tengevolge van de wond die hem zoveel jaar geleden in een vergadering was toegebracht.

Tenslotte kwam ik zijn adres te weten. Hij was getrouwd, gepensioneerd en woonde in Europa. Ik heb hem één keer opgezocht. Ik schrijf hem en stuur hem boeken en ander materiaal. Hij schrijft terug en wij zijn vrienden. De collega, die deze goede man destijds samen met mij heeft onderwezen, is inmiddels overleden. Ik heb alles wat binnen mijn vermogen ligt gedaan om het geloof van onze vriend weer tot leven te wekken. Tot nog toe zonder resultaat.

Ik denk weleens na over de wonderlijke manier waarop wij hem hebben gevonden. Ik denk aan de vele uren die wij hem hebben onderwezen. Ik denk aan de innerlijke strijd die hij heeft gevoerd om te komen tot de juiste beslissing: zich te laten dopen. Ik herinner me de vreugde die het vinden van het evangelie hem bracht. En dan denk ik aan zijn verlies. Het had niet zo hoeven lopen. Het had zo niet mogen lopen.

Er moet ongeveinsde liefde zijn

Broeders en zusters, er moet hartelijkheid zijn in het werk van de Heer. Er moet vriendschap zijn. Er moet ongeveinsde liefde zijn. Er moet uitgedrukte waardering en dank zijn. Er moet een voortdurend voeden met het goede woord van God zijn. Het zijn allemaal eenvoudige dingen die zo'n geweldig verschil maken.

In de loop der jaren ben ik gaan inzien dat de grootste tragiek in de kerk het verlies is van hen die lid worden en vervolgens afvallen. Op een enkele uitzondering na hoeft dit niet te gebeuren. Ik ben ervan overtuigd dat bijna iedereen die door de zendingen wordt gedoopt, voldoende onderwezen is om voldoende kennis te hebben en een getuigenis, groot genoeg om hun doop te rechtvaardigen. Maar de veranderingen die het lidmaatschap van de kerk met zich meebrengt, zijn niet altijd gemakkelijk. Het omvat het verbreken van oude banden, het achter zich laten van oude vrienden en vriendinnen, misschien het opzij zetten van gekoesterde overtuigingen, het veranderen van gewoonten en het onderdrukken van driften. Maar al te vaak gaat het gepaard met eenzaamheid en angst voor het onbekende. Er moet in die moeilijke periode in het leven van de bekeerling een voeden en versterken plaatsvinden. Er is een geweldige prijs betaald voor zijn of haar aanwezigheid in de kerk. De langdurige inspanningen van de zendingen en de kosten van hun bediening, het verbreken van oude banden en het daarmee gepaarde letsel, dit alles maakt het absoluut noodzakelijk dat deze kostbare ziele worden verwelkomd, gerustgesteld, geholpen in hun zwakke momenten en verantwoordelijkheid krijgen waardoor zij sterk kunnen worden, steun kunnen krijgen en bedankt kunnen worden voor alles wat zij doen.

Het werk van de Heer

Wie zou er kunnen twifelen aan dit grote programma om het evangelie aan de wereld te onderwijzen? Het voert – of kan voeren – tot geluk voor allen die de zegeningen van dat onbaatzuchtige dienstbetoon ontvangen. Het is zoals het volgens Paulus zou zijn toen hij schreef aan Timoteüs, die jongeman vol geloof en werken:

„Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging . . .

„Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden“ (1 Tim. 4:14, 16).

Let vooral op de woorden „zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden“. Slaat dat niet op het zendingswerk? Hij die als dienstknecht van de Heer uitgaat, behoudt zichzelf. Hij neemt toe in geloof. Hij neemt toe in vermogen. Hij neemt toe in begrip. Hij neemt toe in liefde voor de Heer.

En hen die hem horen, brengt hij dezelfde zegeningen. Alle leden van deze kerk, een enkele, zeldzame uitzondering daargelaten, hebben hun lidmaatschap te danken aan het feit dat zijzelf, of hun voorouders, door de zendingen zijn onderwezen. Iedereen zou kunnen opstaan en getuigen en danken voor hen door wiens toedoen hijzelf of zijn voorouders dit werk van behoudenis en eeuwig leven hebben ontvangen.

Ik bid dat wij allen door de Heer gezegend zullen worden bij onze hernieuwde inspanningen om meer arbeiders te vinden voor het zendingsveld, zowel jonge als oudere; dat wij allen gezegend zullen worden om de zendingen bij te staan en te houden van hen die als bekeerling tot de kerk komen; dat wij allen, door ons geloof en onze liefde, het werk van de Heer op ons zullen nemen, en zijn naam met eer zullen dragen, uit diepe dankbaarheid voor de zegeningen die wij van Hem ontvangen. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. De Heer heeft de leden van zijn kerk een mandaat gesteld waar wij ons niet aan kunnen onttrekken: de opdracht om het evangelie aan alle natiën, geslachten, talen en volken te brengen.
2. Ouders wordt gevraagd hun kinderen aan te moedigen om op zending te gaan, dat kunnen zij doen door gezinsgebeden, gezinsavonden, het bestuderen van de Schriften, en door met geestdrift te spreken over de kerk en het evangelie.
3. Alle leden worden ertoe aangemoedigd nieuwe bekeerlingen te helpen bij de aanpassingen die hun lidmaatschap van de kerk vergt.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens over de rol van het zendingswerk in de kerk van de Heer.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die de gezinsleden kunnen voorlezen en bespreken?

NIET AL WAT BLINKT IS CELESTIAAL

*Rijk, arm of er tussenin –
wat moet onze houding tegenover rijkdom zijn?*

Quinn G. McKay

John overdacht zijn toekomst, hij was van plan op jonge leeftijd al financieel gezien een geslaagd man te zijn. „En dan,” mijmerde hij, „ben ik economisch vrij om voor de Heer op zending te gaan, of Hem als bisschop te dienen, of waar Hij me maar nodig heeft.”

John wil dus niet alleen financiële onafhankelijkheid bereiken, maar die onafhankelijkheid gebruiken om zich aan de Heer toe te wijden. Wil John echter zijn doelen bereiken zoals de Heer dat wil?

Jezus leerde zijn discipelen:
„Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt . . .

„Maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.

„Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn . . .

„Niemand kan twee heren dienen, want hij zal óf de ene haten en de andere liefhebben, óf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen en Mammon” (Matt. 6:19–24).

Is het verkeerd om rijk te willen zijn? Dat hoeft niet. Zoals Jakob zei, wij kunnen naar rijkdommen streven *nadat* wij „hoop in Christus” hebben verkregen, *mits* wij ernaar streven „met het voor-nemen om goed te doen – de naakten te kleden en de hongeringen te voeden, de gevangenen te

bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan” (Jakob 2:18–19).

Willen wij rechtvaardig leven en de „rijkdommen der eeuwigheid” genieten (zie LV 68:31), dan moet het zoeken naar het koninkrijk van God altijd het hoofddoel zijn van al onze activiteiten.

En van de edelste kenmerken van een rechtvaardige levenswijze is „onze naaste lief te hebben als onszelf”. Dat wil zeggen, wij moeten even bezorgd zijn om ander-

mans welzijn als om dat van onszelf. Zij die wereldse zaken nastreven, daarentegen, streven in de eerste plaats naar rijkdom, macht, aanzien en erkenning. Hun drijfveer voor het zoeken naar rijkdom is gewoonlijk een verlangen naar een mooiere auto, een groter huis en duurdere kleden. Bijdragen voor een goed doel worden pas afgedragen wanneer deze hoofddoelen zijn bereikt; en zelfs hun liefdadigheid wordt vaak gekenmerkt door bijbedoelingen: de zucht naar macht en prestige.

Wereldlijk succes wordt haast altijd gemeten aan de hand van *financieel* succes en wordt weleens gerechtvaardigd met opmerkingen zoals: „Maar kijk eens wat voor goeds er met zijn geld wordt gedaan. Wat doet het er dan toe als zijn motivering verkeerd is?”

Natuurlijk is het antwoord: Ja, het doet er wel degelijk toe. Het vooringomenen zijn met finan-

*„Verzamelt
u geen schatten
op aarde, waar
mot en roest
ze ontoonbaar
maakt . . .”*

ciel succes voert vaak tot zelfzucht. Op de allereerste plaats staat het bereiken van wat ik wil: auto's, huizen, meer kleren, en de ijdele dingen van de wereld. De inspanningen om het „goede leven“ voor „mij en de mijnen“ te verwerven, kan tot de volgende gedachtengang voeren: „Ik heb hier hard voor gewerkt; het komt mij toe. Als anderen wat eierzuchtiger waren, zouden zij het ook kunnen hebben“ (suggerend dat de armen arm zijn omdat zij niet bereid zijn te werken).

Deze houding doet de geest van offervaardigheid afstompen, terwijl de geest van zelfzucht en hoogmoed wordt gevoeld.

Bij velen, zelfs bij hen die met goede bedoelingen van start zijn gegaan, slaat een ernstig najagen van rijkdom maar al te gemakkelijk om in hebzucht. Dit verschijnsel staat bekend als het kikkorsbeginsel. Men zegt dat als een kikkors in een pan kokend water werd gegooid, hij er onmiddellijk uit zou springen om zijn leven te redden. Als diezelfde kikkors echter in een pan koud water werd gestopt en deze geleidelijk aan de kook werd gebracht, blijft hij er rustig in zitten tot hij gaar is.

Wanneer rijkdom voor de verkeerde redenen wordt nagejaagd, kan het kikkorsbeginsel maar al te gemakkelijk opgang vinden. Het proces komt op gang van het vergaren van genoeg geld voor die „heerlijke auto“, dan voor een mooier huis dat beter bij de auto past, en vervolgens voor duurdere meubelen om in de stijl van het huis te blijven. Dit alles vergt steeds meer geld, totdat iemands zucht naar luxe zich ontwikkelt tot een geest van zelfzucht.

Soms worden mensen het slachtoffer van het kikkorsbeginsel bij het najagen van hun carrière. Wanneer zij voor een firma gaan werken, wordt er weleens van hen verwacht bepaalde dingen te doen die tegen hun principes indruisen. Geleidelijk aan, echter, gaan zij misschien zwichten voor handelingen die als twijfelachtig beschouwd kunnen worden.

Aanvankelijk doen zij misschien niet meer dan de waarheid een beetje geweld aan – door een te sterke of te zwakke weergave, of een groot deel van het verhaal weg te laten. Dergelijke zaken worden gemakkelijk gerechtvaardigd met het argument: „Zo wordt dat hier gedaan.“ Vanaf dat punt is het maar een klein stapje naar een leugentje om de reputatie van de firma – of de eigen reputatie – van betrouwbaarheid, eerlijkheid of kennis te beschermen.

Deze leugens, die aanvankelijk onbeduidend zijn, hebben de neiging steeds groter te worden, net zoals de hitte onder een pan, totdat men uiteindelijk wordt betrapt op iets dat duidelijk oneerlijk is. Het pad naar de zonde wordt stap voor stap afgelegd, niet in één grote sprong.

Ook de maatschappij in haar geheel kan, net zoals de enkeling, op een dwaalspoor worden gebracht. Zoals Nephi, de zoon van Helaman zei: „O, hoe hebt gij uw God kunnen vergeten? . . . Doch ziet, het is om winst te verkrijgen, om door de mensen te worden geëerd, ja, en opdat gij goud en zilver moogt verkrijgen.“ Verder vertelt hij hoe het zetten van het hart op rijkdommen mensen ertoe brengt te liegen, te stelen, te plunderen en zelfs te moorden (zie Hel. 7:20–21).

Kortom, alleen denken aan het verkrijgen van rijkdom heeft de neiging veel van de zondige verlangens van de mensen te voeden en hen af te trekken van een leven als dat van Christus, in plaats van hen ertoe te brengen. Het concentreren van onze gedachten en verlangens op de Heer en zijn werk, daarentegen, helpt ons op een aantal belangrijke manieren om meer te worden zoals Hij.

Ten eerste worden zelfzucht en hebzucht verbannen omdat men zich erop toelegt de geboden te onderhouden en de middelen waarover men beschikt aan te wenden om te helpen voorzien in de behoeften van hen die tekort komen.

Ten tweede wordt de zonde van de hoogmoed verzaakt. Omdat delen met anderen en deernis de drijfveren in ons leven zijn, dient de rijkdom die wij verkrijgen als een bron van vrijgevigheid in plaats van een aanleiding om trots te zijn en op te scheppen.

Ten derde hebben we de neiging eerder aan anderen dan aan onszelf te denken. Wij zetten Christus op de eerste, onze naasten op de tweede, en onszelf op de derde plaats, hetgeen geestelijk een zeer gezonde rangorde van prioriteiten is.

John, en anderen die denken zoals hij, moeten de gevaren onderkennen die kleven aan het zoeken naar rijkdom vóór het zoeken naar het koninkrijk Gods. Rijkdom heeft zelfs weinig te maken met iemands vermogen om de Heer te dienen. In de kerk van de Heer hebben zij die een winkel beheren, zij die het land bebouwen, zij die op een kantoor werken en zij die voor de klas staan gelijke kansen om te dienen, mits zij trouw en capabel zijn.

„Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet, hij die het eeuwige leven heeft, is rijk“ (LV 6:3-7). □

LATEN WIJ EROVER PRATEN

1. Ongeacht of u zichzelf rijk of arm beschouwt, welke houding van de Heer dat u hebt tegenover uw persoonlijke middelen?

2. Lees en bespreek LV 56:16–18 voor meer begrip van de raad die de Heer ons hierover geeft.

EEN DROOM KOMT UIT

Johann Schneider

Op een ochtend zei mijn vrouw tegen mij: „Hans, ik heb vannacht toch zoiets vreemds gedroomd. Twee jongemannen vertelden ons over een andere kerk en wij werden er lid van. Wat vind je daarvan?” vroeg ze aarzelend. Wij waren het er vlug over eens dat de droom kennelijk geen betekenis had, daar wij er nooit aan zouden denken onze eigen kerk te verlaten.

De droom was allang vergeten toen mijn vrouw mij ongeveer een jaar later na het werk begroette met het nieuws dat „er vandaag twee jongemannen hier waren om mij over hun kerk te vertellen”. Ik zag een spoor van ongerustheid op haar gezicht. „Maar we blijven natuurlijk bij onze eigen kerk,” was mijn overtuigde antwoord. „Ja-a,” zei ze, „maar zij willen wel terugkomen om met jou te praten.” Het zat mij niet lekker dat ik ze te woord zou moeten staan.

Toen er enkele dagen later gebeld werd en ik de deur open deed, stonden er twee keurige jongemannen op de stoep. Zij stelden zich aan mij voor als zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In het daaropvolgende gesprek vroegen zij: „Gelooft u dat de kerk van Jezus Christus in deze tijd op aarde bestaat?” Bij onze bijbelstudie hadden mijn vrouw en ik deze vraag al eens overwogen, en waren tot de conclusie gekomen, dat als er een ware kerk was, deze alle leerstellingen moest hebben die Jezus onderwezen had. De kerken die wij kenden, met inbegrip van de onze, waren niet compleet. „Als die bestaat,” antwoordde ik, „dan moet die alles hebben wat Jezus onderwezen heeft. Maar die bestaat niet.”

De zendingen vertelden dat de kerk die zij vertegenwoordigden op dezelfde manier georganiseerd was als de kerk in de tijd van Christus. Zij voegden eraan toe dat deze kerk bij voortduring openbaringen van Jezus Christus ontving.

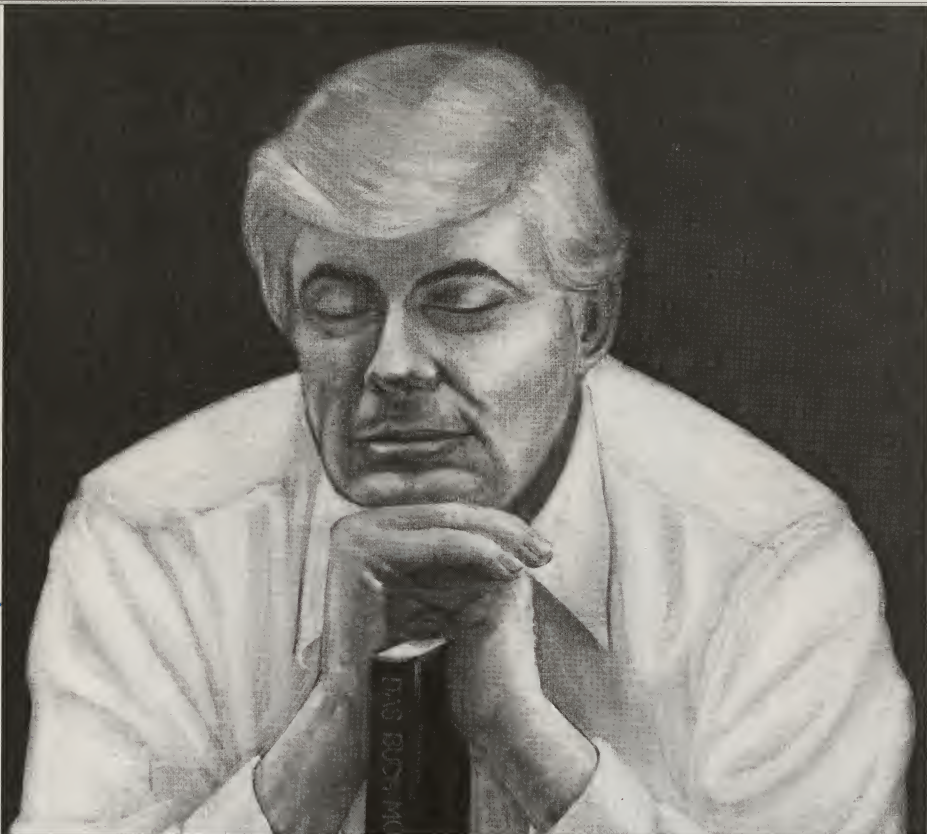
Ik had met hen te doen. Ze waren zo misleid. Ik zei hun: „Ik ben ervan overtuigd dat er net zo goed fou-

ten zitten in de leerstellingen van uw kerk als in die van de onze. Iemand zal er iets aan hebben toegevoegd, iets hebben veranderd of eruit weggenomen.” Weer getuigden zij dat hun kerk Christus' eigen kerk was, die met zijn gezag was georganiseerd en door Hem werd geleid. Niet lang daarna vertelde ik mijn moeder over de zendingen. Zij glimachte, liep naar haar slaapkamer, kwam terug met een Boek van Mormon en zei dat ik het mocht hebben.

Ik sloeg het Boek van Mormon open met een nieuwsgierige maar afwijzende instelling. Onder het lezen van de eerste bladzijde dacht ik boos: dit is gewoon geschreven door een man met een levendige fantasie, die de Bijbel goed kende. Toen ik twee bladzijden verder was, sloeg ik het boek dicht, smet het op tafel en zei: „Wat een nep!” Bij het volgende bezoek van de zendingen vertelde ik hun dat het Boek van Mormon volgens mij oplichterij was. Het leek op de Bijbel, behalve dat het zich op het Amerikaanse vasteland afspeelde. Zonder echter ontmoedigd te zijn, beantwoordden de zendingen met gemak alle vragen die mijn vrouw en ik toen, en ook bij volgende bezoeken, op hen afvuurden. Ik had geen enkele aanmerking op hetgeen zij ons onderwezen, maar het Boek van Mormon kon ik niet accepteren.

De zendingen getuigden echter dat ik te weten kon komen of het Boek van Mormon waar was als ik gehoor gaf aan de vermaning van Moroni en oprecht naar goddelijke leiding zou streven (zie Moro. 10:4). Nadat ik gebeden had, ontving ik – onder het lezen van Moroni's woorden – een geestelijk getuigenis dat ik nooit heb kunnen beschrijven. Een besef van de waarheid van het Boek van Mormon en van de kerk doordrong elke vezel van mijn lichaam en mijn ziel. Stralend riep ik tegen mijn vrouw: „Margrit! Margrit, ik weet dat het waar is!”

Margrit zette het zoeken naar haar eigen getuigenis voort en binnen enkele weken kende ook zij de waar-

heid. Wij spraken een datum af voor de doop.

Op de dag van onze doop, toen ik op het punt stond in het water af te dalen, voelde ik de macht van de satan sterker dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Ik wilde weglopen en ontsnappen. Voor een ogenblik stakte mijn adem en had ik het gevoel dat ook mijn hart het zou begeven. De verleiding om toe te geven was groot, maar ik besepte dat ik het mezelf nooit zou kunnen vergeven als ik de waarheid die ik nu kende, zou verloochenen. Ik vocht tegen de kwade invloed met al mijn kracht, waarna deze mij even snel verliet als hij gekomen was. In de wetenschap dat mijn beslissing de juiste was, stapte ik het water in met een kalme zelfverzekerdheid en een blij gevoel in mijn hart.

Toen mijn vrouw en ik enkele dagen later bij elkaar

zaten, zei ze: „Hans, herinner jij je mijn droom nog?“

„Welke droom?“ vroeg ik verwonderd.

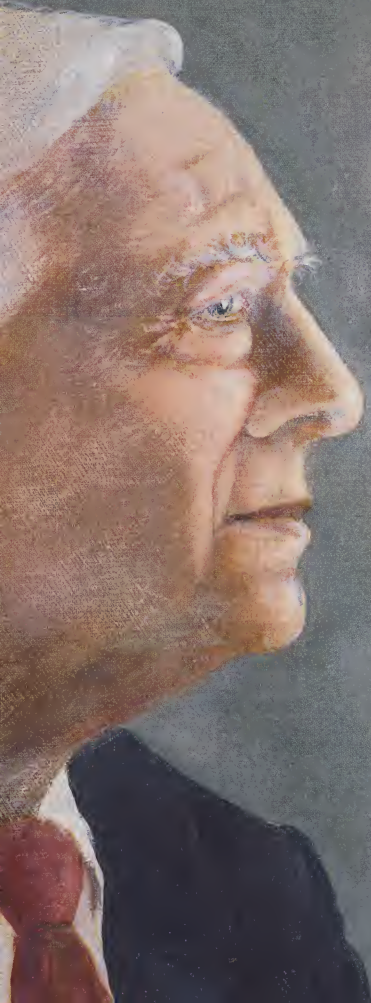
„De droom over die twee jongemannen die bij ons aanbelden. Zij vertelden ons over hun kerk en zij werden er lid van. Weet je nog?“

De herinnering aan de vergeten droom kwam terug. Met een en al blijdschap beseften wij dat de droom een openbaring van de toekomst was geweest, terwijl de herinnering een bevestiging vormde van ons getuigenis. Het was een droom die uitgekomen was. □

Johann Schneider is nu president van de Gemeente Trier in de Ring Mannheim Duitsland. Dit was zijn artikel in de categorie persoonlijke ervaringen van de in 1986 in Europa gehouden wedstrijd, die uitging van de afdeling Europese talen van de kerkelijke tijdschriften.

MORMOONS DAGBOEK

**DE HEILIGE GEEST,
EEN LEVENDE
AANWEZIGHEID
AAN MIJN ZIJ**

Lola B. Walters

Toen ik op een nacht slapeloos, ontmoedigd en zeer eenzaam op bed lag, herinnerde ik mij een tekst uit het evangelie van Johannes, waar Jezus zijn discipelen had beloofd hen niet zonder trooster achter te laten. Ik deed het licht aan, pakte mijn Bijbel en sloeg hoofdstuk 14 op. Aan het eind van vers 26 pauzeerde ik en las het vers opnieuw: „Maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn Naam, die zal u alles leren.“

Die woorden gaven mij voor het eerst in maanden weer een gevoel van hoop. Mijn man, Glenn, leed aan de ziekte van Alzheimer, waar tot nog toe geen genezing voor bestaat. De ziekte van Alzheimer tast het centrale zenuwstelsel aan, met het gevolg dat, over een periode van maanden of van jaren, zijn verstandelijke en lichamelijke vermogens steeds verder achteruit zouden gaan.

Glenn was een fijne en eerlijke man voordat hij ziek werd. Wij hadden uitgekeken naar vele gelukkige jaren waarin wij samen dienstbaar konden zijn in de kerk en wellicht op zending zouden gaan. Maar naarmate zijn toestand verergerde, werd Glenn ertoe gedwongen op te houden met alle activiteiten waar denkwerk mee gemoeid was. Hij gaf al zijn kerkroepingen op, hij las niet meer, hij deed geen van zijn lievelingsactiviteiten meer, hij keek zelfs geen televisie meer. Op een gegeven moment was hij buiten steeds de weg kwijt en kon hij dus nergens meer alleen naartoe.

Omdat hij zichzelf niet meer bezig kon houden, werd Glenn rusteloos en was hij voortdurend op mij aangewezen om samen iets met hem te doen of om hem mee uit te nemen. Ik was voortdurend bij hem.

De problemen namen met de dag toe. Het wordt

vaak moeilijk om voor Alzheimerpatiënten te zorgen. Glenn begon mijn hulp te weigeren. Er viel niet meer met hem te praten, hij had onderdehand het vermogen om te spreken en taal te begrijpen verloren. Onze dagen werden één lange worsteling met het wassen, kleden en scheren. Het ene moment was ik ongeduldig – en zelfs boos – het andere moment werd ik vervuld van een diep medelijden met mijn hulpeloze man. Ondanks alle problemen wilde ik hem zelf verzorgen. Maar ik moest leren hoe ik dat het beste kon doen, en ik wist dat ik meer hulp nodig had dan enige aardse bron mij kon verschaffen. Ik wist niet hoe ik hem kon helpen, totdat ik die passage in het evangelie van Johannes las.

Ik had de Heilige Geest nooit als een leraar beschouwd. Ik had voortdurend geboden voor de kracht om voor Glenn te zorgen, maar tot op dat moment had ik op mijn eigen wijsheid vertrouwd. Nu wees een tekst mij de weg om boven mijn beperkte vermogens uit te stijgen. Er was liefde in mijn hart voor anderen in soortgelijke omstandigheden, die de voortdurende zorg hebben voor zieken of ouden van dagen. Ik hoopte dat ook zij zich bewust zouden worden van de goddelijke hulp die tot hun beschikking staat als zij er alleen maar om willen vragen.

Sinds die slapeloze nacht toen ik ertoe geleid werd de liefdevolle woorden van de Heiland te lezen, heb ik mij tot de Heer gewend voor hulp. Sindsdien is de Heilige geest als een levende aanwezigheid aan mijn zij geweest. Hij troost mij en leert mij voor mijn man te zorgen. Hoewel Glenn nu verstandelijk en lichamelijk als een baby is, is er vrede in mijn hart. Het heden verontrust mij niet meer, evenmin ben ik bang voor de toekomst. Ik weet dat de Heilige Geest mij zal troosten en leiden. Mijn leven heeft zin. Ik dien de Heer door te zorgen voor een van zijn hulpeloze kinderen. □

DE INFLUISTERING

Hans Cohr

Mijn vrouw, onze twee kinderen en ik zijn in maart 1976 gedoopt. Wij waren zeer gelukkig en hadden het gevoel dat wij een heel nieuw leven waren begonnen. Die zomer huurden wij voor de vakantie een chalet in Jotunheimen, een van de mooiste gebieden van Noorwegen.

In dat chalet, omgeven door de hoogste bergen van Noorwegen, hebben wij samen een aantal heerlijke dagen meegemaakt. Ondanks het feit dat onze naaste buren veertien kilometer verderop woonden, voelden wij ons nooit eenzaam. Wij waren ons zeer bewust van het gezelschap van de Geest des Heren. Die zomer maakten wij iets mee, dat mij zelfs nu nog doet beven van ootmoed

en dankbaarheid voor de grote liefde die de Heer zijn kinderen schenkt.

Op een prachtige dag met een strakke blauwe lucht, gingen wij al heel vroeg op pad voor een grote bergtocht. Wij zagen diepe ravijnen en besneeuwde bergtoppen, die zich weerspiegelden in de blauwe meren. De tocht was wat zwaarder dan wij hadden gedacht, maar wij genoten van de eenzaamheid en het schitterende uitzicht. Drie of vier kilometer voor onze bestemming moesten wij een steile bergkam over, de Besseggen, om bij een berg te komen met de naam Veslefjeldet. Ik dacht dat wij er veilig overheen konden, maar een stille, zachte stem in mijn binnenste scheen mij toe te fluisteren dat wij die weg maar beter niet konden nemen. Ik was nog maar vier maanden daarvoor gedoopt en nog niet getrouwd met de influisteringen van de Heilige Geest, dus trok ik mij niets van de waarschuwing aan.

Toen wij dichter in de buurt van de berg kwamen en ik de waarschuwendende stem weer hoorde, bleef ik staan om de kaart te

GEN VAN DE HEILIGE GEEST

bestuderen. Als wij die korte klim over de Besseggen en de Veslefjel- det niet maakten, zouden wij helemaal om een berg en een meer heen moeten trekken, en zouden wij pas om middernacht op onze bestemming zijn. Ik dacht aan onze vermoeide benen en de lege voedseltas en besloot dat wij onze weg zouden vervolgen.

Toen wij bij de voet van de berg kwamen, herhaalde de zachte stem nogeens heel duidelijk: „Hans, je moet niet over de berg gaan.” Weer stopten wij en keken omhoog naar de smalle bergkam. De zon scheen en het weer was kalm. Ik zag nog steeds geen reden om mij iets van de waarschuwing aan te trekken. Wij begonnen te klimmen.

Ik liep voorop, terwijl mijn vrouw Lise als laatste kwam, zodat de kinderen veilig tussen ons in liepen. Er deden zich geen moeilijkheden voor bij het klimmen, maar toch had ik het gevoel iets verkeerd te doen. Halverwege de helling bleven wij staan om het uitzicht te bewonderen. Links van ons was een 150 meter diepe afgrond, terwijl de bergelling aan onze rechterkant haast 500 meter loodrecht wegviel.

Lise en de kinderen waren opgetogen over de stilte en het schitterende uitzicht, maar ik bleef onrustig van binnen. Plotseling vol-

de ik een windvlaag uit het noorden en gelijk hoorde ik een steeds harder wordend geruis. Binnen enkele minuten bevonden we ons midden in een gierende storm. Ik gilde tegen de anderen dat ze moesten gaan liggen en zich goed vasthouden. Wij klampten ons wanhopig vast aan de berg en trachtten met onze vingers diep in de aarde door te dringen, maar de windstoten waren zo hevig, dat wij geleidelijk naar de rand toe werden geblazen.

Plotseling begreep ik wat ik had gedaan. Ik herinnerde mij de woorden van de zendelingen over de stille fluisteringen van de Heilige Geest en besepte dat ik Hem het afgelopen halfuur drie keer genegeerd had. Ik bad dat de Heer mijn vrouw en kinderen zou redden. Vol wroeging smeekte ik om vergeving.

En toen hoorde ik, ondanks het gieren van de storm, een diepe, krachtige stem in mijn binnenste,

die mij zei op mijn schreden terug te keren. De stem waarschuwde mij, dat hij die de stem van de Heer niet gehoorzaamt uit zijn tegenwoordigheid wordt geworpen.

Plotseling ging de storm liggen en was er een grote stilte. Een en al verbazing duwde ik mezelf omhoog om de Heer op mijn knieën te danken en zijn grote macht te erkennen. Mijn vrouw en kinderen riepen mij toe dat ik mij moest haasten, zodat we naar de top van de berg konden klimmen. Maar nu wist ik beter. Ik zei: We moeten afdalen, en wel onmiddellijk! Mijn gezin gehoorzaamde zonder de reden te begrijpen. Zodra wij onderaan de berg waren, hoorden wij opnieuw een geruis, en in minder dan geen tijd stormde het nog erger dan daarvoor. Ik vertelde mijn vrouw en kinderen wat mij op de bergkam was overkomen. Samen knielden wij neer om de Heer voor het behoud van ons leven te danken.

Zelfs nu nog, ruim tien jaar later, kan ik alleen met de grootste ontroering aan die ervaring terugdenken. Terwijl ik mij op die zomerdag aan een Noorse berg vastklampte, leerde de Heer mij en mijn gezin hoe belangrijk het is acht te slaan op de fluisteringen van de Heilige Geest. □

Hans Cohr is bisschop van de Wijk Frederica in de Ring Aarhus Denemarken. Dit was het winnende artikel in de categorie persoonlijke ervaringen van de in 1986 in Europa gehouden wedstrijd, die uitging van de afdeling Europese talen van de kerkelijke tijdschriften.

ZELFMOORD

WAT WIJ WEL EN NIET WETEN

De profeten hebben ons enkele belangrijke beginselen geleerd met betrekking tot zelfmoord, maar mogelijkwijs hebben velen van ons ze niet goed begrepen.

Ouderling M. Russell Ballard
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik herinner mij de begrafenis van een wat oudere man die zelfmoord had gepleegd. Zijn vrouw was al jaren daarvoor overleden, en naarmate zijn gezondheid slechter werd, had hij – naar zijn gevoel – steeds minder redenen om te leven. Langzamerhand kwam het zover dat hij aan huis gebonden was. Door een handicap was hij niet in staat om vrienden op te zoeken of zijn eigen boodschappen te halen. Zijn levensmiddelen werden aan huis bezorgd. Hij miste de kerkgang, hij miste het regelmatige contact met zijn medequorumbleden.

Hoewel hij geen bewegingsvrijheid meer had, verzekerde de dokter hem dat hij nog jarenlang kon leven. „U rookt niet, u drinkt niet,” zei hij. „U hebt goed voor uw lichaam gezorgd, het is dat u aan huis en aan uw rolstoel gebonden bent, maar verder bent u een gezond mens.”

Hoewel het de bedoeling van de dokter was hem een hart onder de riem te steken, voelde de man zich depressief. Deze goede broeder had het gevoel dat zijn

aardse leven geen enkele waarde meer had. Hij wilde zich bij zijn geliefde vrouw in de geestenwereld voegen. Hoe meer hij over de dood nadacht, hoe aantrekkelijker deze voor hem werd. Hij was zijn leven lang een trouw kerklid geweest; hij was twee keer op zending geweest en had in het verleden met toewijding leidinggevende functies bekleed. Maar bij het overpeinzen van de bevrijding die de dood hem zou schenken, raakte hij in de war. Kennelijk was hij tot de slotsom gekomen dat het zoeken van de dood de oplossing van zijn problemen zou betekenen.

Na de begrafenis sprak ik met de familie. Zoals te verwachten was, waren zij zeer bezorgd over hetgeen hun vader en grootvader had gedaan. Hun gevoelens varieerden van verdriet en boosheid tot schuldgevoel. „Had ik maar gezien hoe depressief hij was,” zei een van de dochters, „dan had ik hem kunnen helpen en was dit niet gebeurd.”

Een van de zoons zei nogal scherp: „Ik heb nooit gedacht dat mijn vader dom was. Maar wat valt hierover

te zeggen? Als hij van ons hield, zou hij ons zoiets nooit hebben aangedaan!”

Het leed en de onzekerheid

Een opmerking van de jongste zoon drukte de wanhoop uit die zij allen voelden: „Nu is er geen hoop meer voor vader, wel?” Het was meer een constatering dan een vraag. „Al het goede dat hij zijn leven lang heeft gedaan, doet er niet meer toe. Nu hij zichzelf van het leven heeft beroofd, zal hij de eeuwigheid in de telestiale wereld moeten doorbrengen.” Daarop liet hij zijn tranen de vrije loop.

De gevoelens die bij die gelegenheid door de familieleden naar voren werden gebracht, zijn typerend voor die van heiligen der laatste dagen die trachten het hoofd te bieden aan het verdriet wat voortspruit uit de omstandigheid dat iemand die hen lief is zelfmoord pleegt. Het leed en de onzekerheid waaronder zij gebukt gaan, zijn buitengewoon pijnlijk en moeilijk.

Helaas raakt dit probleem velen. En helaas bestaat het probleem evengoed onder leden van de kerk als onder niet-leden.

Het zich benemen van het leven is daarom zo tragisch, omdat deze ene daad zoveel slachtoffers eist: in de eerste plaats degene die sterft, maar ook de tientallen anderen – familie en vrienden – die achterblijven, waarvan sommigen jarenlang het hoofd zullen moeten bieden aan grote pijn en verwarring. De achterblijvers worstelen vaak wanhopig met moeilijke emoties.

Naast de gevoelens van verdriet, boosheid, schuld en afwijzing waar zij mee kampen, hebben heiligen der laatste dagen er nog een last bij. Wij weten dat het doel van ons aardse leven is onszelf te bewijzen, om mettertijd terug te kunnen keren en in het celestiale koninkrijk te wonen. Iemand die zelfmoord pleegt – zo denken sommigen – maakt dat onmogelijk en wijst zichzelf toe aan het telestiale koninkrijk.

Maar is dat wel zo? Wat is nu eigenlijk de waarheid wat betreft zelfmoord?

Wat hebben de profeten gezegd

De profeten hebben ons enkele belangrijke beginselen geleerd met betrekking tot zelfmoord, maar mogelijkwijs hebben velen van ons ze niet goed begrepen. Laten wij de fundamentele leringen van de profeten inzake dit onderwerp eens doornemen.

Daar was president George Q. Cannon van het Eerste Presidium die zich duidelijk uitsprak over de ernst van zelfmoord toen hij zei: „De mens heeft niet zichzelf geschapen. Hij heeft zijn geest niet voorzien van een woonplaats hier op aarde. Het is God die de mens schiep, naar lichaam en geest. De mens heeft niet het recht datgene te vernietigen dat hij niet geschapen heeft. Zij die dat wel doen, zijn schuldig aan moord; weliswaar zelfmoord, maar zij hebben evenmin het recht zichzelf te doden als het recht anderen te doden. *Welk onderscheid er is voor de twee misdaden weet ik niet, maar het is duidelijk dat niemand een zo kostbaar geschenk als het leven kan vernietigen zonder een zware straf op te lopen.*” (*Gospel Truth*, 2 delen, Salt Lake City: Zion’s Book Store, 1957, deel 1, blz. 30; cursivering toegevoegd.)

President Kimball heeft in 1976 een even krachtige uitspraak gedaan. „Het is een afschuwelijke misdaad wanneer iemand zijn leven door zelfmoord verkort,” zei hij. (*Teachings of Spencer W. Kimball*, samengesteld door Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 187.)

Oppervlakkig gezien lijkt het alsof deze uitspraken alle hoop uitsluiten. Maar, hoewel zij de ernst van zelfmoord onderstrepen, vermelden zij niet de uiteindelijke bestemming van hen die zich van het leven beroven.

Wijlen Bruce R. McConkie, voormalig lid van het Quorum der Twaalf, gaf uitdrukking aan hetgeen veel leiders van de kerk onderwezen hebben: „*Zelfmoord bestaat uit het vrijwillig en opzettelijk nemen van het eigen leven, in het bijzonder wanneer de betrokkenen volkomen toerekeningsvatbaar en gezond van geest is . . . Zij die onder grote spanning staan, kunnen hun zelfbeheersing verliezen en geestelijk dermate in de war raken, dat hun daden hun niet langer aangerekend kunnen worden. Zulke mensen moeten niet worden veroordeeld voor het nemen van hun eigen leven. Men moet ook bedenken dat het oordeel aan de Heer is; Hij kent de overwegingen, de bedoelingen en de vermogens van de mens; en in zijn oneindige wijsheid zal Hij alles te zijner tijd rechttrekken.*” (*Mormon Doctrine*, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 771; cursivering gedeeltelijk toegevoegd.)

Alleen de Heer kent alle feiten

Onlangs werd ik gevraagd te spreken op de begrafenis van een goede vriend die zelfmoord had gepleegd.

Doordat ik de persoon en de omstandigheden kende, had ik het bij het doornemen van de leer over het onderwerp moeilijk en was het een hele opgave om mijn toespraak voor te bereiden. Pas toen ik er bij stil stond dat alleen de Heer in staat is een eerlijk oordeel te vellen, kwam er vrede in mijn hart. Alleen Hij beschikt over alle feiten en alleen Hij weet wat er precies in mijn vriend was omgegaan. Ik was verzoend met de gedachte dat een leven vol goedheid en dienstbetoon vast en zeker door de Heer in overweging zal worden genomen wanneer die persoon geoordeeld wordt. In de barmhartigheid van de Heer zullen de woorden van Alma misschien van toepassing zijn:

„Ik zeg u, mijn zoon, dat het plan der herstelling wegens de rechtvaardigheid Gods wordt vereist; want het is nodig, dat alle dingen in hun eigen bouwwijze worden hersteld. Zie, volgens de kracht en opstanding van Christus is het nodig en rechtvaardig, dat de geest van de mens met zijn lichaam wordt herenigd, en dat ieder gedeelte van het lichaam op zijn plaats wordt hersteld.

„En het is een vereiste van de rechtvaardigheid Gods, dat de mensen naar hun werken worden geoordeeld, en als hun werken in dit leven en de verlangens van hun hart goed waren, dat zij ook ten laatste dage terugontvangen, wat goed is“ (Alma 41:2-3).

Ik denk dat het oordelen over zonden niet altijd zo eenvoudig is als sommigen onder ons wel eens denken. De Heer heeft gezegd: „Gij zult niet doodslaan.“ Houdt dat in dat iedereen die doodt zal worden veroordeeld, ongeacht de omstandigheden? Ik ben van mening dat de Heer verschillend erkent op het gebied van bedoeling en omstandigheden: was degene die zichzelf van het leven beroofde geestesziek? Was hij zo neerslachtig dat hij uit zijn evenwicht was gebracht of anderszins geestelijk gestoord? Was de zelfmoord een tragisch, deerniswekkend roepen om hulp waar te lang geen aandacht aan geschonken werd of een proces dat het slachtoffer uit de hand liep? Heeft hij of zij de ernst van de daad misschien niet begrepen? Leed hij of zij gebrek aan een chemische stof in het lichaam dat tot wanhoop en verlies van zelfbeheersing voerde?

Het is duidelijk dat wij alle omstandigheden van een geval van zelfmoord niet kennen. Alleen de Heer kent alle bijzonderheden, en Hij is het die het oordeel zal vellen over onze daden hier op aarde.

En wanneer dat moment gekomen is, zal Hij alles mede in overweging nemen: onze genetische en che-

mische samenstelling, onze mentale toestand, onze intellectuele vermogens, de leringen die wij ontvangen hebben, de overleveringen van onze vaders, onze fysieke gezondheid enzovoorts.

Wij leren in de Schriften dat het bloed van Christus verzoening brengt voor de zonden van mensen „die gestorven zijn zonder de wil van God ten opzichte van hen te kennen, of die onwetend hebben gezondigd“ (Mos. 3:11).

Zo zal, bijvoorbeeld, iemand die nog nooit van het woord van wijsheid heeft gehoord en die aan de drank verslaafd raakt, anders worden geoordeeld dan iemand die het woord van wijsheid kent, en het begriipt, en dan het pad kiest dat tot die verslaving voert.

De woorden van president Kimball in zijn boek *Het wonder der vergeving* schenken ons een beter inzicht in de toerekeningsvatbaarheid van sommigen die zelfmoord plegen. „Een kennis van mij, een predikant, werd door zijn vrouw op een zolderkamerje gevonden, hangend aan een dakspant,“ schrijft president Kimball. „Zijn gedachten hadden hem van het leven beroofd. Al twee of meer jaren was hij steeds somberder en wanhopiger geworden. Hij was bepaald niet zo maar opeens tot zelfmoord gekomen, want ik had hem vroeger gekend als een opgewekt, prettig mens. Het moet een langdurig proces van achteruitgang zijn geweest, waardoor hij op een hellend vlak was beland dat steeds steiler werd; eerst wist hij de situatie nog wel in de hand te houden, maar bij de nadering van het einde van zijn leven is het misschien uit de hand gelopen. Niemand die goed bij zijn verstand is, vooral als hij begriipt heeft van het evangelie, zal zich veroorloven het zover te laten komen dat er 'geen terugkeer' meer voor hem mogelijk is.“ (*Het wonder der vergeving*, blz. 116; cursivering toegevoegd.)

Volgens de daden in het lichaam begaan

Gelukkig heeft de profeet Joseph Smith ons de volgende verduidelijkende leerstelling onderwezen:

„Terwijl het ene deel van het mensdom het andere onbarmhartig beoordeelt en veroordeelt, ziet de Vader van het heelal met vaderlijke zorg en ouderlijk medeleven op het ganse, menselijke geslacht neer . . . Hij is een wijze Wetgever en zal alle mensen beoordeelen, niet volgens de bekrompen ideeën der mensen, maar volgens de daden in het lichaam begaan, hetzij goed of kwaad, onverschillig of die in Engeland, Amerika,

Spanje, Turkije of India werden bedreven. . . Wij behoeven de wijsheid en intelligentie van de grote Jehova niet in twijfel te trekken. Hij zal alle naties naar hun verdiensten beoordelen of genadig zijn en daarbij hun middelen om kennis op te doen in aanmerking nemen, de wetten waardoor zij bestuurd werden, de gelegenheden om de juiste inlichtingen te ontvangen en zijn ondoorgronde lijke voornemens met betrekking tot het mensdom. En wanneer Gods plannen worden bekendgemaakt en de sluier der toekomst wordt opzij getrokken, zullen wij allen uiteindelijk moeten toegeven dat de Rechter der ganse aarde juist gehandeld heeft." (Leringen van de profet Joseph Smith, blz. 196.)

Ik trek een belangrijke conclusie uit de woorden van de profet: Zelfmoord is een zonde – een zeer ernstige zonde, maar toch zal de Heer hem die de zonde begaat, niet louter op grond van die daad veroordelen. De Heer zal zijn omstandigheden en de mate van zijn toerekeningsvatbaarheid in overweging nemen. Natuurlijk houdt dat voor ons geen reden in om ons te verontschuldigen voor het begaan van zonde, en als ik het goed begrijp, zal de Heer ons ook niet verontschuldigen. Wij moeten er in ieder aspect van ons leven voortdurend naar streven naar beste vermogen het voorbeeld van de Heiland te volgen. Laten wij tegelijkertijd echter bedenken dat geestelijke groei „regel op regel” wordt bereikt en dat de sleutel – zowel in de geestenwereld als hier op aarde – is om steeds vooruit te blijven gaan op het juiste pad.

Wat persoonlijke inzichten

Onlangs hoorde ik wat familieleden van mensen die zelfmoord hadden gepleegd, ervaren hadden. Die ervaringen kunnen hoop geven aan hen die lijden. Ik moet er wel op wijzen dat persoonlijke, geestelijke ervaringen van kerkleden niet bepalend zijn voor de leer van de kerk. Maar toch stroken deze ervaringen met de ideeën waar wij nu over praten. De eerste ervaring betreft een jonge vrouw wier vader zich van het leven beroofde toen zij nog maar vijf was. De vader was geen lid van de kerk en de dochter werd dat pas vele jaren later.

„In mijn jeugd,” vertelt zij, „had ik het onbestemde gevoel dat er iets was dat mijn vader mij wilde laten doen voor hem. Ik had in mijn kerk geleerd dat hij zelfmoord had gepleegd en dus naar de hel ging. Mij kwam het echter voor dat, hoewel het verkeerd van

hem was geweest om zelfmoord te plegen, hij in de veronderstelling was geweest dat hij zijn gezin met deze daad een dienst bewees. (Hij was alcoholicus en kon de gewoonte niet overwinnen.) Ik begon te zoeken in de Bijbel om erachter te komen wat er met hem gebeurd kon zijn. Na enige tijd ontdekte ik dat hij op de een of andere manier door veel lijden zijn problemen overwonnen had – en dat hij nu wilde dat ik iets voor hem deed. Ik dacht steeds: ‘Maar wat kun je nog doen voor iemand die dood is?’ En dan kwam stevast het antwoord: ‘Eens, als je blijft zoeken, zul je het weten.’

„Metertijd werd ik lid van de kerk. Toen ik voor het eerst over de doop voor de doden hoorde, was ik diep ontroerd. Nu wist ik wat mijn vader mij wilde laten doen! Ik vulde de formulieren in en stuurde die naar de Idaho Falls-tempel, waar ik het voorrecht had te zien hoe een broeder voor mijn vader werd gedoopt. Diezelfde maand werd het begrafeniswerk gedaan. Ik heb sterk het gevoel dat hij beide verordeningen heeft aanvaard en er ten zeerste door is gezegend.”

De volgende ervaring is van een kerklid wiens vader zelfmoord pleegde na een lange tijd ziek te zijn geweest. De vermeldingen van recente medische ontdekkingen zijn verhelderend.

Toegenomen medische kennis

„Ik zal nooit vergeten hoe ik die ochtend in 1977 naar huis belde en een politieagent aan de lijn kreeg. Hij vertelde mij dat mijn vader zelfmoord had gepleegd. Mijn vader was een lieve, vriendelijke man, die nooit bewust iemand kwetste. Hij was altijd van de stelling uitgegaan dat zijn lichaam een tempel was. Maar er was iets verkeerd gegaan met mijn vaders lichaam en hij was ernstig ziek geworden.

„En toen, in 1980, onderging ik zelf een afschuwelijke fysieke verandering, die mij enig inzicht gaf in dat wat mijn vader moet hebben meegemaakt in de weken vlak voor zijn dood. Volgens de arts was mijn schildklier overactief, tengevolge waarvan mijn lichaam veel van het leed ondervond dat ook mijn vader had meegemaakt. Vier maanden lang sliep ik zo goed als niet. Slaapmiddelen hielpen niet. En als ik al eens even in slaap sukkelde, werd ik even later, badend in het zweet, wakker. Veel symptomen hadden betrekking op mijn gevoelsleven. Ik was angstig en zeer gedeprimeerd. Anderhalf jaar lang heb ik medicijnen geslikt alvorens

de kwaal zich uiteindelijk gewonnen gaf. Ik ben zo dankbaar dat er een arts was die mij kon helpen.

„Die ervaring heeft mij geholpen mijn vaders dood beter te begrijpen. Na uitgebreide studie ontdekte ik dat er vóór 1979 weinig bekend was over schildklierstoornissen. Een overactieve schildklier kan een erfelijke ziekte zijn, en sinds mijn ervaring hebben wij ontdekt dat twee familieleden van mijn vader er ook aan lijden. Ook ben ik een artikel van een arts tegengekomen, die zich afvroeg hoeveel mensen in de loop der tijden zijn opgenomen in instellingen voor geesteszieken tengevolge van een te veel of te weinig aan chemische stoffen; iets dat zeker verholpen had kunnen worden.

„Misschien had mijn vader ook die ziekte. Met alle stof die ik heb bestudeerd, kies ik ervoor te denken dat dat zeker het geval was. Dat helpt mij bij het verwerken van zijn dood. Dat iemand, die zo goed voor zichzelf zorgde, zo snel achteruit kon gaan en zo snel ziek werd, doet mij geloven dat hij aan een niet onderkennen ziekte leed.

„Mijn vader geloofde in de Heer met zijn gehele hart en had een sterk, goed gefundeerd getuigenis. De oorzaak van zijn dood heeft misschien zijn intrede in de geestenwereld bedorven, maar niet het prachtige leven dat hij vijftig jaar lang heeft geleid.

„Ik weet dat mijn Hemelse Vader mij liefheeft en over mij waakt en mij de gemoedsrust geeft die ik nu geniet.”

De volgende en laatste ervaring getuigt van de vrede die onze Hemelse Vader kan schenken aan hen die achterblijven.

Zij kon het verlies niet aan

„Toen mijn moeder zich van het leven beroofde, had zij niet alleen kort daarvoor haar man verloren, maar had ook haar gezondheid haar in de steek gelaten. Daarbij vond zij het moeilijk hulp te aanvaarden. Ze vertelde mijn tante dat zij of het verlies van mijn vader, of de problemen met haar gezondheid wel had aangekund, maar niet allebei tegelijk. Dat was twee dagen voor zij stierf. Ik denk dat zij de mogelijkheid van zelfmoord al had overwogen kort nadat mijn vader bij een auto-ongeluk was omgekomen. Toen ik mij daar zorgen over maakte, besprak ik die mogelijkheid met haar huisarts, maar er werd niet op gereageerd, vermoedelijk omdat onze maatschappij te weinig is ingespeeld op dergelijke problemen.

„Ik geloof dat de Heer ieder geval apart zal bekijken

en de omstandigheden van ieder mens individueel zal beoordelen. Ik heb oprecht de leiding van onze Vader in de hemel gezocht om mij te helpen het wezen van zelfmoord te begrijpen. Ik heb dan ook ontdekt, zo goed als ik iets anders van God weet, dat deze mensen een plaats hebben in het koninkrijk van onze Vader, en het is er niet een van duisternis of wanhoop, maar een plaats waar zij troost kunnen ontvangen en tot rust kunnen komen.”

Wij kunnen deze persoonlijke, geestelijke ervaringen natuurlijk niet meten. Wij weten niet in hoeverre de deur openstaat voor deze mensen om te groeien en zich te ontwikkelen in gerechtigheid, totdat zij mogelijkzwaars de zegeningen van verhoging ontvangen. Zij hebben een uitermate ernstige zonde begaan en het kan zijn dat zij door alle eeuwigheid heen met iets van de gevolgen daarvan te maken zullen hebben. Alleen onze Vader in de hemel kent het volledige antwoord op de vragen die ons hart stelt met betrekking tot hen die zich van hun leven beroven.

Duidelijk is echter wel dat hoop gerechtvaardigd is. Tegen het eind van een lang leven vol dienstbetoon aan de kerk, leerde president Joseph F. Smith het volgende belangrijke beginsel. Hij zag in een visioen hoe het zaligmakende werk voortgaat vond onder de doden, en hij schreef:

„Ik zag de getrouwe ouderlingen van deze bedeling, wanneer zij het sterfelijke leven verlaten, hun werk voortzetten door het evangelie van bekering en verlossing door het offer van de eniggeboren Zoon van God, te prediken onder hen die zich in de grote wereld van de geesten der doden in duisternis bevinden en door zonde gebonden zijn.

„De doden die zich bekeren zullen worden verlost, door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis Gods,

„En wanneer zij de prijs voor hun overtredingen hebben betaald en zijn gereinigd, dan zullen zij loon naar werken ontvangen, want zij zijn erfgenaam van de zaligheid.” (LV 18:57–59; cursivering toegevoegd.)

Ik ben dankbaar voor het grootse plan van zaligheid dat onze Vader in de hemel ons heeft verschaft. Het is een uitermate rechtvaardig en liefdevol plan.

Wanneer ik denk aan de ongerustheid en de pijn van hen wier geliefde zich van het leven heeft beroofd, vind ik grote troost en geloof in de belofte en zegen van de Heer aan ons die in de sterfelijke achterblijven: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versagd” (Joh. 14:27). □

Z U S T E R H O O P E R

Sherrill Allen

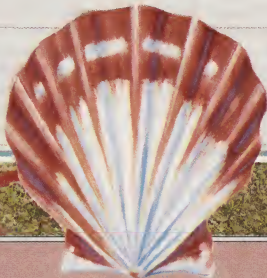
Mijn eerste indruk van Edith Hooper was wit haar en een gerimpeld gezicht. Haar grote ogen zagen eruit alsof ze er vlak achter een scherm had opgetrokken om de mensen ervan te weerhouden dieper naar binnen te kijken.

Zuster Hooper was een bejaarde weduwe die pas lid van de kerk was geworden. Mijn bezoek aan haar was mijn eerste huisbezoek-ervaring. Ik was gevraagd om in te vallen voor iemand die ziek geworden was.

Toen we eenmaal in haar huis waren, zagen we verscheidene vitrinekasten met een grote collectie interessante zeeschelpen. Zuster Hooper werd beduidend vriendelijker toen wij haar daarover vragen stelden. Maar ze bleef zich afzijdig houden en de tv bleef gedurende het gehele bezoek aanstaan. Het was overduidelijk dat ze nog steeds problemen had met het roken.

Ik dacht dat ik haar een zucht van verlichting hoorde slaken toen we opstonden om weg te gaan, en ik vroeg me af wat voor goeds ons

*Ik vroeg me af hoe vaak deze vrouw de woorden
„ik houd van je” had gehoord.*

bezoek had gedaan. Ik had er nog geen idee van wat voor grote invloed deze vrouw op mijn leven zou hebben.

Pas acht jaar later zagen we elkaar weer. Ik was Edith Hooper allang vergeten, tot ik werd aangewezen als haar huisbezoekster. Ons eerste bezoek bevestigde dat ze nog steeds niet van het roken af was. We begrepen al snel dat ze geen auto meer reed en dat ze nauwelijks de deur uit kwam. Ze kreeg weinig bezoek, hoewel ze vaak over twee burens sprak die zo nu en dan kwamen kijken hoe het met haar ging. Haar voornaamste metgezel was haar hond, Cindy.

Gedurende de volgende maanden bespraken mijn collega, Virginia Lavender, en ik wat we konden doen om haar te helpen. We besloten zuster Hooper uit te nodigen voor een lunch – en, aangezien het bijna Kerstmis was, kochten we een klein cadeautje voor haar.

Toen we na de lunch naar de auto liepen, vroeg Edith: „Waarom doen jullie dit voor mij? Dat heeft nog nooit iemand gedaan.“ De brok in mijn keel betlette me te antwoorden. Die lunch was de eerste van vele.

Tijdens onze maandelijks bezoeken bleek dat Edith goed op de hoogte was met de actualiteiten; ze had zelfs voorkeur voor een bepaald honkbalteam. Wat ze niet op de tv kon zien, las ze. Soms echter sprak ze erg langzaam en waren haar reacties vertraagd. Na dergelijke bezoeken gingen we vaak nog een keer terug om te kijken hoe het met haar was.

Een van haar interesses was genealogie. Zuster Hooper had een grote hoeveelheid informatie verzameld, maar ze had hulp nodig bij het sorteren ervan. Ik bood haar aan te helpen en alles uit te typen.

We besloten dat het voor ons beiden belangrijk was om de genealogieklas in de zondagsschool bij te wonen. Op zaterdagavond belde ik haar altijd op om haar eraan te herinneren, en de volgende morgen

haalde ik haar op. Tijdens die zondagen leerden we elkaar bijzonder goed kennen. Ik vernam dat haar moeder was overleden toen ze twee was, en dat ze de volgende elf jaar in een klooster was opgevoed. Haar vader hertrouwde en op dertienjarige leeftijd werd ze van school gehaald om het huishouden op zich te nemen. Ze had weinig gelegenheid om met haar vader om te gaan omdat haar stiefmoeder haar altijd de kamer uit stuurde zodra ze klaar was met haar huishoudelijke taken.

Edith ging naar de middelbare school en ontmoette Gilbert, haar toekomstige echtgenoot. Gilbert werkte bij de marine, en als het mogelijk was reisde Edith met hem mee. Op Guam en op de Filippijnen dook ze naar haar geliefde schelpen. Ze had iedere schelp in haar collectie opgenomen in een catalogus met de oorsprong, soort, diepte en plaats waar ze ze had gevonden. Vaak dook ze de hele dag.

Ze hield van de familie van haar man als de familie die ze zelf nooit had gehad en was blij dat we in ons genealogisch werk in staat waren de naam van haar vader, haar man en enkele andere familieleden van haar man vrijgegeven te krijgen voor tempelwerk. Ze was echter teleurgesteld dat we niet in staat waren genoeg informatie over haar moeder te vinden om het tempelwerk te verrichten.

Op een dag kreeg ik een telefoontje van haar buurvrouw dat Edith gevallen was en niet meer overeind kon komen. De burens hadden haar naar de EHBO van het plaatselijke ziekenhuis gebracht en toen naar een rusthuis, waar Edith verscheidene maanden moest blijven. Ik ging haar opzoeken en nam enkele dingen mee die ze graag wilde hebben. Ik kon zien dat het door de voortdurende verzorging al veel beter met haar ging.

In haar afwezigheid hebben een aantal zusters uit onze wijk haar huis grondig schoongemaakt en haar keuken als verrassing geschilderd. Toen ze thuis-

Vaak was Edith verward als ik haar bezocht, maar andere dagen keek ze me met liefde in haar ogen aan.

kwam, werd ze dagelijks door een zuster bezocht om te kijken hoe het met haar ging. Eventuele problemen moesten aan mij worden gerapporteerd.

Ik begreep dat de moeite die ze had met het spreken, veroorzaakt werd door een tekort aan bepaalde voedingsstoffen, en daardoor was ze zo verzwakt. We spraken over haar dieet en zorgden ervoor dat ze iedere dag een uitgebalanceerde maaltijd kreeg bezorgd door een maatschappelijke dienst. We bespraken ook haar probleem met betrekking tot het roken. Ze wist wat het beste voor haar was, maar ze wist ook dat ik van haar hield, of ze nu rookte of niet.

Naarmate Ediths gezondheid slechter werd en ze steeds hulpbehoevender werd, huilde ze vaak van frustratie en schaamte. Ik sloeg dan mijn armen om haar smalle schouders en verzekerde haar van mijn liefde en zorg. Geleidelijk aan begon deze vrouw, die nooit genegenheid had aanvaard of gegeven, behalve misschien aan haar man, te reageren op mijn omhelzingen en vriendschap.

Op een dag kwam er een ander telefoontje van Ediths buurvrouw: Edith wilde niet reageren op bezoekers aan de deur. Toen ik er aankwam en zag hoe ziek ze was, belde ik onmiddellijk mijn dokter. Hij kwam snel en constateerde longontsteking, dus brachten we haar naar het ziekenhuis. Ik bezocht Edith in de tijd dat ze in het ziekenhuis lag dagelijks.

Edith stemde erin toe om haar huis te verhuren ten einde alle rekeningen te kunnen betalen. Ik was begonnen haar cheques uit te schrijven, die zij dan alleen nog maar hoefde te tekenen om haar rekeningen te betalen. Uiteindelijk werd ik benoemd tot curator over haar bezittingen.

Edith had besloten haar gekoesterde zeeschelpencollectie te doneren aan de Chico State Universiteit, onder voorwaarde dat ze er een aantal mocht uitkiezen om zelf te bewaren. Twee vertegenwoordigers van de universiteit, mijn man en ik spendeerden uren aan het

voorzichtig inpakken van de schelpen zodat er geen zou breken.

„Hoeveel geld heb ik nog op mijn bankrekening? Wat is er met mijn schelpen gebeurd?” vroeg Edith mij op een dag toen ik haar ziekenhuiskamer binnenkwam. Nadat ik haar vragen had beantwoord, zei ze dankbaar: „Ik wist dat je er goed voor zou zorgen.”

Vaak was Edith verward als ik haar bezocht, maar andere dagen keek ze mij met liefde in haar ogen aan en protesteerde dat ik niet zoveel voor haar moest doen. „Misschien kan ik de dochter voor je zijn die je nooit hebt gehad,” antwoordde ik dan.

Op een zaterdag, haar longontsteking was verergerd en Edith was ernstig ziek, was ze niet in staat om op me te reageren. De volgende dag bezocht mijn man haar en zei dat ze hem herkend had en stelde voor dat ik de volgende dag weer zou gaan.

Toen ik daar aankwam, nam ik Edith in mijn armen, zoals ik zo vaak had gedaan, en vroeg of ze wist wie ik was. Ze knikte. Ik vertelde haar dat ze goed haar best deed en dat ik trots op haar was. „Je weet toch dat ik van je houd, hè?” voegde ik eraan toe. Ze knikte weer.

Dat was ons laatste samenzijn in dit leven. Edith stierf de volgende morgen.

Zoals was afgesproken regelde ik alles voor de begrafenis. Tijdens de begrafenisdienst merkte ik op dat er geen familielid aanwezig was. Ik vroeg me af hoe vaak deze vrouw de woorden „Ik houd van je” had gehoord.

„Onmogelijk,” zou ik tegen iedereen gezegd hebben die me acht jaar geleden verteld had dat ik van de ze teruggetrokken, koppige vrouw zou leren houden. Zij heeft mijn leven beroerd op een manier die ik niet voor mogelijk had gehouden.

Ik had Edith beloofd dat ik haar tempelbegiftiging zou verzorgen, en dat heb ik gedaan. Het hoofdstuk is afgerond. □

**KINDEREN
OVER
VRIENDEN
EN
VRIENDSCHAP
ONDERWIJZEN**

Vertaling Boek van Mormon in het Papiamento

De eilanden Curaçao, Aruba en Bonaire - de zg. Benedenwindse Eilanden van de Nederlandse Antillen - met een gezamenlijke populatie van ongeveer 200.000, liggen 35 tot 80 kilometer ten noordwesten van de Venezuelaanse kust. De officiële taal, Nederlands, wordt er veel gesproken, naast Engels en Spaans. "Maar de taal waar ze werkelijk van houden en mee vertrouwd zijn is Papiamento," aldus president D.H. Asay van het Zendingsgebied Caracas Venezuela, dat de Nederlandse Antillen omvat. Reden voor de kerk om te werken aan een vertaling van het Boek van Mormon in Papiamento, een vertaling die onlangs is voltooid.

Niet alleen zal deze vertaling in het Papiamento een grote steun zijn voor de leden op de Antillen, het zal zeker ook het zendingswerk op de eilanden ten goede komen. Op Curaçao zijn momenteel twee gemeenten van de kerk en een pas voltooid kerkgebouw dat klaar is om ingewijd te worden. Op Aruba is een kleine gemeente met ongeveer 30 leden. Op Bonaire moet het zendingswerk nog beginnen. Het totaal aantal leden op de Nederlandse Antillen bedraagt ongeveer 250.

Naast de vertaling in het Papiamento (een creoolse taal met sporen van het Nederlands, Portugees, Spaans en Engels) zijn er in 1987 nog zes andere vertalingen van het Boek van Mormon gereedgekomen:

Akan: In Ghana, een Afrikaans land aan de 'Goudkust' met ongeveer 13 miljoen inwoners, worden naast het Engels ongeveer 50 verschillende dialecten gesproken. Een van de belangrijkste daarvan is het Akan-dialect, dat door ongeveer drie miljoen mensen gesproken wordt. Van de

5.000 leden in Ghana spreekt zeker 25% Akan.

Grieks: Griekenland telt een bevolking van ongeveer 10 miljoen; daarnaast spreken er nog eens een miljoen mensen over de wereld verspreid Grieks. Tot voor kort bestond er slechts een vertaling van delen van het Boek van Mormon in het Katharévoussa, een kunsttaal die gebruikt wordt voor officiële en wetenschappelijke publikaties. De onlangs gereedgekomen vertaling is in het Dimotiki, de omgangstaal. Er zijn ongeveer 250 leden in Griekenland.

Pohnpeiaans: Pohnpei is een heuvelachtig, vulkanisch eilandje van ongeveer 18 bij 21 kilometer in het westelijke deel van de Grote Oceaan. Met een inwonertal van ongeveer 24.000 wordt Pohnpei de "tuin van Micronesië" genoemd, vanwege de vruchtbare grond en de regen. Er zijn drie gemeenten en ongeveer 700 leden op het eiland.

Tagalog: Hoewel Engels de meest gesproken en geschreven taal is op de Filipijnen, beschouwen velen het Tagalog als de officiële taal. Voor zeker vijf miljoen mensen is het de moedertaal, de meesten waarvan in en om de hoofdstad Manila wonen; voor nog eens 37 miljoen mensen is het een tweede taal. De kerk groeit explosief op de Filipijnen; momenteel zijn er 32 ringen en 127.000 leden.

Trukees: De Truk Eilanden omvatten 70 koraaleilandjes, waarvan er negen bewoond zijn. Ze liggen ongeveer 700 kilometer ten westen van Pohnpei en 2.800 kilometer ten oosten van de Filipijnen. Het totaal aantal inwoners bedraagt 28.000. De kerk bloeit op de Truk Eilanden met een district en 1.200 leden.

Zoeloe: Zoeloe wordt gesproken door ongeveer zeven miljoen mensen in de provincie Natal in het zuidoosten van Zuid-Afrika. Hoewel de Zoeloes officieel de Zuidafrikaanse nationaliteit hebben, hechten zij zeer aan hun eigen cultuur en geschiedenis, die vele eeuwen terug gaat. De Zoeloes hebben een gemeente in Kwamashu, met een plaatselijke inwoner als gemeentepresident. In heel Zuid-Afrika zijn er ongeveer 14.000 leden van de kerk.

Het Boek van Mormon is nu, geheel of delen ervan, in 80 verschillende talen verkrijgbaar en kan door 85 à 90% van de wereldbevolking gelezen worden. Opvallend is het feit dat 46 van deze vertalingen sinds 1980 zijn verschenen.

De eerste vertaling van het Boek van Mormon vond plaats in 1851 in het Deens.

Wereldwijd

Kerk ontvangt katholieke onderscheiding

Namens de kerk nam president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, op 23 november j.l. een onderscheiding in ontvangst van de 'Catholic Community Services of Utah' (Katholieke welzijnsorganisatie van Utah). De eerwaarde William K. Weigand, bisschop van de rooms-katholieke diocese in Salt Lake City, zei bij de uitreiking dat de kerk meestal "stil, buiten de publiciteit om, met ware naastenliefde voorzag in de behoeften van mensen in onze gemeenschap en in de hele wereld." Verder zei

hij dat "de mormoonse kerk miljoenen dollars aan hongere Afrika geschenken heeft via katholieke hulpverlenende instanties en andere organisaties. Dit zijn zeer, zeer belangrijke bijdragen voor mensen van alle landen en godsdiensten." In zijn dankwoord zei president Monson blij te zijn met het resultaat van samenwerking tussen mensen van verschillende overtuigingen. "Want uiteindelijk is het zo, dat honger geen godsdienstige achtergrond kent, en menselijke behoeften geen geografische grenzen."

Ierse HLD-golfspeeler boekt succes

Tom Murphy, lid van de Gemeente Phoenix Park in het Zendingsgebied Dublin Ierland, is hard op weg Ierlands beste en meest populaire professionele golfspeeler te worden. De pers noemde hem onlangs "de grote verrassing van de toernooien van het afgelopen seizoen" en "de onbetwiste aanvoerder van de 'Irish Order of Merit'". De 29-jarige broeder Murphy is getrouwd en heeft twee kinderen. Zijn eerste indruk van de kerk werd bepaald door de Amerikaanse HLD-golfspeeler Johnny Miller; hij wist dat deze niet rookte en dronk. Deze positieve indruk deed hem later de zendelingen aanspreken bij een ontmoeting op straat, waarna hij onderwezen en gedoopt werd. Hoewel broeder Murphy's populariteit hem nu een druk leven bezorgt, stelt hij duidelijk prioriteiten. "Ik zou dag en nacht aan golf en onze winkel (broeder en zuster Murphy runnen een winkel op een golfclub) kunnen besteden, maar mijn gezin komt op de eerste plaats. Golf spelen is een middel om een doel te bereiken, geen doel in zichzelf."

Zeven nieuwe zendingsgebieden gecreëerd

In de maanden januari en februari j.l. heeft de kerk zeven nieuwe zendingsgebieden gecreëerd, waarvan zes in Midden-Amerika: In Argentinië, Bolivia, Guatemala, Mexico (2) en Peru. Het zevende zendingsgebied is in de Filipijnen gevormd. Het totaal aantal zendingsgebieden bedraagt nu 212.

Deense leden schenken Bijbels

Onlangs kreeg het Deense bijbelgenootschap toestemming van de Sovjetregering om 10.000 Bijbels in het Russisch naar Rusland te sturen. De Deense leden van de kerk boden hun medewerking aan dit project aan en stelden na een vastendag het geld dat anders aan voedsel was uitgegeven, ter beschikking van het genootschap. Dit initiatief werd in alle grote dagbladen van Denemarken vermeld. "Op deze manier zien de mensen dat we ook in de Bijbel geloven," aldus Jens Kristoffersen, hoofd public communications van de kerk in Denemarken.

Kleindochter Brigham Young viert 100e verjaardag

Vijftig jaar geleden zei de huisarts van Naomi Young Schettler, de enige nu nog in leven zijnde kleindochter van president Brigham Young, dat ze gemakkelijk de honderd zou halen. Op 30 december j.l. ging die voorspelling, tot groot genoegen van de betrokkene zelf, in vervulling. "Ik vind het geweldig om honderd te zijn," zegt ze, "ik had nooit gedacht dat het zo leuk zou zijn."

Haar vader, Joseph Don Carlos Young, heeft meegewerkt aan de bouw van de Salt Lake-tempel. Ook herinnert zij zich hoe haar oma, de dochter van Edward Partridge (de eerste presidentende bisschop van de kerk) over haar vader en de profet Joseph Smith vertelde. Ondanks haar hoge leeftijd geniet zuster Young van het leven: "De Heer heeft mij bijzonder gezegend, en ik houd van zijn prachtige schepping."

Algemene autoriteit strijdt mee tegen druggebruik

Ouderling Robert L. Backman, lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, is onlangs door president Ronald Reagan gevraagd deel te nemen aan het "White House Conference for a Drug Free America" (congres over drugbestrijding). Dit congres is een voortvloeiSEL uit het wetsontwerp dat op 27 oktober 1986 werd aangenomen (zie *De Ster*, feb. 1987, Kerknieuws, blz. 4), dat ten doel heeft de handel in en vraag naar verdovende middelen te elimineren. Mevrouw Lois Haight Herrington, voorzister van het congres, noemde ouderling Backmans deelname aan het congres "een veelzeggend bewijs dat hij en zijn kerk het streven naar een drug-vrij Amerika onderschrijven".

VOOR DE KINDEREN

Maart 1988

VRIENDELIJK ZIJN

Pat Graham

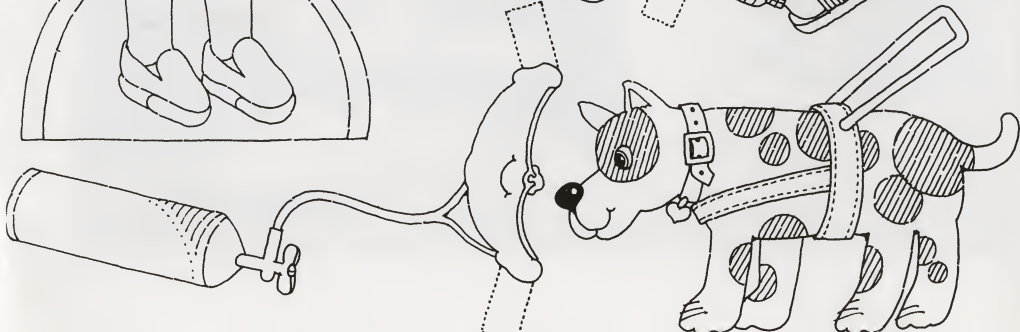
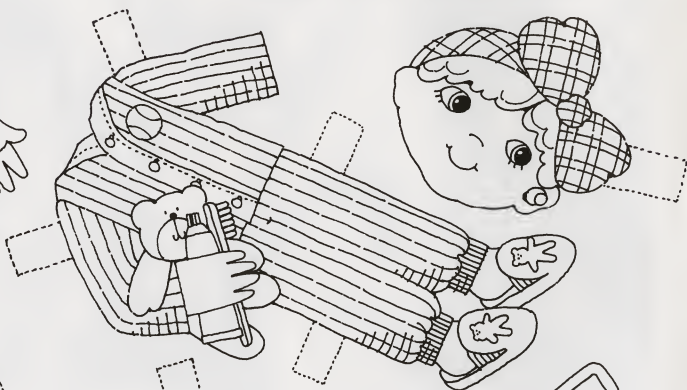

Participatieperiode

Indien de Here God is, volgt Hem na
(1 Koningen 18:21).

Toen Jezus nog op aarde leefde, waren de mensen vaak onvriendelijk tegen mensen die ziek waren. Ze waren bang voor mensen die blind, kreupel of wat dan ook waren, en wilden niet dat zij bij hun familie en vrienden bleven wonen. Maar Jezus heeft ons geleerd anderen lief te hebben en zo met hen om te gaan als wij willen dat men met ons omgaat als wij bijvoorbeeld blind of kreupel zouden zijn. Als wij een zeer been hebben, of zomaar wat buikpijn, vinden we het fijn als mensen bezorgd om ons zijn en ons helpen.

In deze tijd kunnen de doktors veel beter maken. Gebroken armen en benen kunnen weer sterk worden, en als je slechte ogen hebt, kun je met een bril vaak weer goed zien. Maar soms lukt dat toch niet

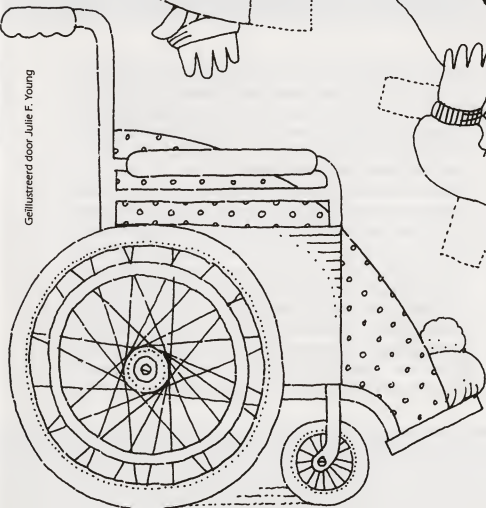
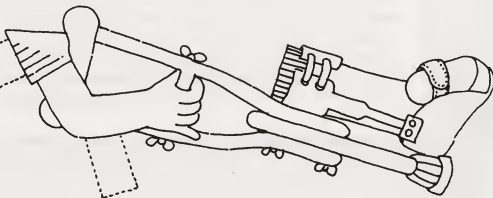
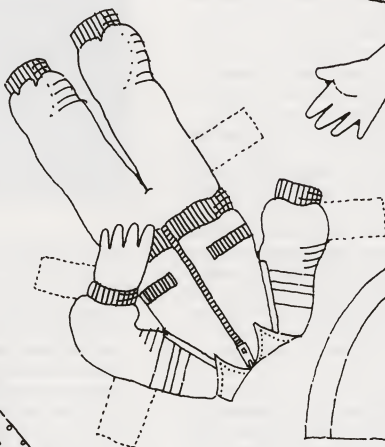
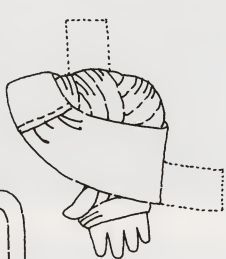

ZOALS JEZUS

helemaal. Sommige ogen kunnen niet zien, sommige oren kunnen niet horen, en sommige hersens werken niet zoals het zou moeten. Mensen met een handicap hebben onze liefde en ons begrip nodig. Jezus was heel vriendelijk voor mensen die niet in orde waren. Hij maakte die melaatsen, de lammen en de blinden beter (Lucas 7:21-22). Wij kunnen net als Jezus anderen helpen zich beter te voelen door vriendelijk tegen hen te zijn en hen te helpen te leren en te groeien, ook al mankeren ze iets. Wij kunnen, net zoals Jezus, onze liefde tonen. □

Instructies:

1. Kleur de poppetjes en hun kleren en knip ze uit.
2. Denk erover na, als je het poppetje aankleedt, welke problemen jullie misschien zouden hebben als jullie die handicap hadden en hoe andere mensen jullie zouden kunnen helpen. Denk eraan die dingen te doen als je bij iemand bent die gehandicapt is.

(Dit verhaal staat in Mosiah 11-19.)

Abinadi moest het volk van koning Noach vertellen dat, als zij zulke slechte dingen bleven doen, zij slaven van hun vijand zouden worden. Toen Abinadi hun dat vertelde, werden de mensen boos op hem en wilden ze hem doden. Ook koning Noach was woedend toen hij hoorde wat Abinadi predikte. Hij gaf opdracht Abinadi gevangen te nemen, dan zou hij hem laten doden. Maar de Heer hielp Abinadi ontsnappen.

Er ging twee jaar voorbij, maar koning Noach en zijn volk hadden zich niet bekeerd. Weer stuurde de Heer zijn profeet. Maar deze keer was de boodschap van Abinadi een beetje anders. De Heer zei tegen Abinadi dat hij tegen het volk van koning Noach moest zeggen dat zij vanwege hun goddeloosheid de slaven van hun vijanden zouden worden en heel erg zouden lijden, en dan, als zij zich nog steeds niet hadden bekeerd, zouden zij allemaal omgebracht worden.

Weer werden de mensen boos. Zij pakten Abinadi, bonden hem vast en brachten hem naar de koning. Abinadi profeteerde dat het leven van de koning als kleding in een vurige oven zou zijn en dat hij als een verdroogde plant zou zijn, die door mensen en dieren wordt vertrapt. Deze woorden maakten koning Noach woedend. Hij wilde niet luisteren. Hij kon niet geloven dat zulke dingen konden gebeuren met zo'n machtige koning.

Koning Noach en zijn priesters vroegen een heleboel dingen aan Abinadi, in de hoop iets te horen waarvan zij hem konden beschuldigen; dan konden ze hem ter dood veroordelen. Abinadi beantwoordde hun vragen met wat hij uit de Schriften geleerd had, maar koning Noach wilde zich nog steeds niet bekeren, hij zei: „Weg met deze man en dood hem. Hij is krankzinnig.”

De soldaten van koning Noach stapten naar voren om Abinadi te grijpen, maar Abinadi zei: „Raakt mij niet aan. God zal u slaan, indien gij mij aangrijpt; want ik heb de boodschap, waarmede de Here mij heeft uitgezonden, nog niet verkondigd; daarom zal God niet toelaten, dat ik op dit ogenblik zal worden omgebracht.”

Bang trokken de mannen zich terug, ze durfden Abinadi niet aan te raken, want de Geest van de Heer was op hem; en zijn gezicht blonk met buitengewone

ABINADI EN KONING NOACH

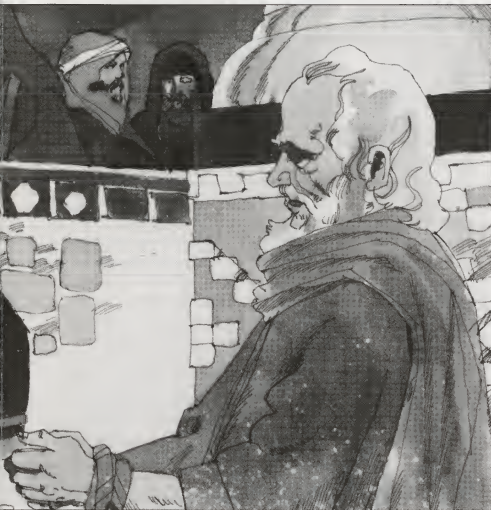

glans. Abinadi sprak verder met macht van God. Hij vertelde koning Noach dat hij de boodschap moest overbrengen die God hem gegeven had. Abinadi was niet bang voor wat er met hem zou gebeuren, hij zou de Heer gehoorzamen.

Abinadi vertelde de goddeloze priesters over de geboden van hun Hemelse Vader. Hij leerde hun over Jezus en de verzoening. Hij leerde hun over de opstanding en het laatste oordeel. Toen Abinadi klaar was met zijn getuigenis, was koning Noach nog steeds boos en hij gaf de priesters opdracht Abinadi te doden.

Maar Abinadi's woorden waren niet voor niets geweest. Alma, een van de priesters van de koning, geloofde alles wat Abinadi had gezegd. Hij smeekte de koning Abinadi vrij te laten, maar het idee dat een van zijn priesters Abinadi had geloofd, maakte koning Noach nog woedender. Hij stuurde Alma weg en gaf zijn

ADI NOACH

dienstknachten opdracht Alma achterna te gaan en hem te doden. Maar Alma verborg zich voor hen en schreef alles op wat Abinadi had gezegd.

Abinadi werd in de gevangenis geworpen. Drie dagen later moest hij weer voor koning Noach verschijnen. De koning vertelde Abinadi dat hij moest sterven, want hij had gezegd dat God onder de mensken kinderen zou komen. En verder zei hij dat als Abinadi zijn woorden niet terugnam, hij ter dood zou worden gebracht.

Maar Abinadi antwoordde moedig: „Ik zal de woorden die ik tot u heb gesproken, niet herroepen, want ze zijn waar; en zij zullen als een getuigenis tegen u staan. En indien gij mij doodt, zo vergiet gij onschuldig bloed, en ook dit zal ten laatsten dage als een getuigenis tegen u staan.”

Die woorden maakten koning Noach bang. Hij

stond op het punt om Abinadi los te laten, maar de priesters hitsten hem weer tot boosheid op, zodat koning Noach opdracht gaf Abinadi op de brandstapel te binden.

Zelfs toen de vlammen om hem heen loeiden, ging Abinadi door met profeteren: „Gij zult aan alle zijden worden geslagen en heen en weer worden gedreven en verspreid. Te dien dage zal men jacht op u maken, en gij zult door uw vijanden worden gegrepen; en dan zult gij de pijnen des vuurdoods lijden, zoals ik heden doe.” Toen bad hij: „O God, ontvang mijn ziel.” Met zijn dood verzegelde Abinadi de waarheid van zijn woorden.

Nog maar kort na Abinadi's dood werd een gedeelte van koning Noachs volk heel erg ontevreden over hem. Iemand, Gideon heette hij, zwoer koning Noach te doden. Hij achtervolgde de koning, die in een hoge toren klom. Gideon wilde hem net doden, toen koning Noach een leger Lamanieten in de verte zag.

„Gideon, spaar mij,” riep hij uit, „want de Lamanieten zijn in aantocht en zij zullen ons uitroeien.”

Toen hij het gevaar zag, doodde Gideon de koning niet. Omdat hij echter meer bezorgd was voor zijn eigen leven dan voor dat van een ander, deed koning Noach niets om zijn land tegen de Lamanieten te verdedigen. Hij zei alleen dat iedereen de wildernis in moest vluchten. De Lamanieten hadden de mensen al heel snel ingehaald en begonnen hen te doden.

Nu gaf koning Noach zijn mannen het gemene bevel om hun vrouwen en kinderen achter te laten en het op een lopen te zetten. Veel mannen wilden dat niet doen, zij bleven bij hun gezin. Zij haalden de Lamanieten over om slaven van hen te maken in plaats van hen te doden. De Lamanieten wilden dat wel, waardoor een gedeelte van de profetieën van Abinadi werd vervuld.

De meeste mannen die waren weggelopen kregen al gauw spijt van hun laffe daad. Zij wilden terugkeren en de gevolgen onder ogen te zien samen met hun gezin. Maar koning Noach en zijn priesters hadden geen enkel schuldgevoel en verboden de mannen terug te keren. Nu werden de mannen boos, en toen zij beseften hoeveel kwaad koning Noach had gedaan, lieten zij hem de vuurdood sterven. Precies zoals de profet Abinadi had voorzeggd. □

Claudia Remington

Jessie deed haar ogen open en bleef een poosje rustig liggen in de vreemde kamer. Ze deed ze weer dicht en zag in gedachten weer de prettige stad in de woestijn waar ze had gewoond. *Wat ik het meest zal missen, is het zwembad, dacht ze. Deze stad aan de voet van de bergen voelt heel anders, maar er moet toch wel ergens een behoorlijk zwembad zijn.*

En vandaag zou ze dat vinden. Dat had haar moeder haar beloofd. Jessie sloeg de dekens opzij, ging zitten, schoof haar handen onder haar knieën en tilde haar slappe benen van het bed af. Dan trok ze de rolstoel dichterbij het bed, klom er zelf in en reed naar de badkamer.

JESSIE EN DIANA

Bij het ontbijt in de grote, zonnige keuken, vroeg ze haar moeder over het zwemmen.

„Je moet ook je wiskunde nog doen,” antwoordde moeder.

„Bah, ik hou niet van wiskunde en u hebt beloofd dat we vandaag zouden gaan.”

„Ja ja, ik weet het. En in ieder geval is een wiskundetaak thuis niet zo erg als bijles tijdens de vakantie, vind je ook niet?”

Jessie gaf een diepe zucht. „Ja, dat wel. Maar ik wou dat ik het afgelopen jaar beter mijn best had gedaan, dan had ik nu niet hoeven leren. Nou ja, ik zal het proberen.” Ze reed naar de grote veranda aan de voorkant van het huis en legde haar boeken op tafel klaar.

Aan de overkant kwam een meisje van ongeveer Jessie's leeftijd uit het witte huis. Licht als een veertje danste ze de trap van de veranda af en zwaaide even in Jessie's richting. Jessie zwaaide terug en keek hoe het meisje op haar fiets om de hoek verdween.

Even later kwam Jessie's moeder op de veranda. „Wat denk je, zullen we dat meisje van de overkant vragen om vanmiddag mee te gaan zwemmen?” vroeg ze.

Ze heette Diana. De twee meisjes hadden niet veel tegen elkaar te zeggen tijdens de rit naar het zwembad. Eenmaal in het water, werd Jessie net als andere meisjes. Als er iemand naar haar staalde, dan was dat met bewondering.

Haar zwakke benen vormden geen probleem meer, terwijl haar sterke armen haar soepel van de ene kant van het

bad naar de andere brachten. Na een aantal banen stopte Jessie in het diepe en keek om zich heen of zij Diana ergens zag. Na een poosje zag zij haar rondspartelen in het ondiepe. „Kom hier naartoe!” riep Jessie. Diana begon te zwemmen met veel geplons en onbeheerste bewegingen van haar armen en benen. Toen ze zowat het midden van het bad had bereikt, werd het plonzen nog heviger en kon Jessie zien dat Diana zich eigenlijk niet meer vooruit bewoog. Haar wilde bewegingen werden wanhopiger. Jessie zwom snel naar haar toe, pakte haar bij de hand en trok haar naar de kant. Diana proestte en hoestte en wreef met haar handen over haar gezicht.

„Waarom heb je niet gezegd dat je niet zo goed kan zwemmen?”

„Wat moest ik dan? Van de ene kant van het bad naar de andere gillen: 'Ik breng er niks van terecht?' Weer hoestte ze.

„Laten we er even uit gaan,” stelde Jessie voor. Diana klom uit het water en ging rustig naast Jessie zitten op de rand van het bad.

„Ik ben niet zo dol op water,” zei Diana na een lange stilte.

„Tja, ik probeer met zwemmen mijn conditie op peil te houden,” antwoordde Jessie.

„Conditie waarvoor?”

„Ik wil graag mee doen met het zwemteam van school, en ik doe ook aan rolstoelracen en nog andere dingen.”

„Jij bent wel een echt sportfiguur, hè?”

„Ik respecteer mijn lichaam, al is dat gebrekkig,” zei Jessie rustig. „Wat doe jij om fit te blijven? Ik heb je wel zien fietsen . . .”

„Ik pak de fiets omdat ik zo makkelijker ergens kom dan te voet,” antwoordde Diana. „Maar ik lees veel liever. Ik ben meer het type boekenwurm.”

Er heerste stilte op de terugrit.

Eenmaal terug bij huis, bedankte Diana en stapte vlug uit.

„Ik geloof niet dat dat iets wordt,” zei Jessie tegen haar moeder. „We hebben niet zo veel gemeen.”

„Iets gemeen hebben kan wel tot een vriendschap bijdragen,” merkte haar moeder op, „maar echt noodzakelijk is het niet.”

De volgende ochtend zat Jessie weer op de veranda met haar wiskundeboek. Ze sloeg het open en staalde enkele minuten de bladzijde aan. Zou er iets nog saaiër kunnen zijn dan wiskunde?

Aan de overkant zwaaide de voordeur open en Diana kwam naar buiten. Ze zwaaide naar Jessie, aarzelde even en stak toen over. Jessie lachte haar toe en nodigde haar met één hand uit om te gaan zitten.

„Wat doe je?” vroeg Diana en keek naar de boeken.

„Ik heb verleden jaar zo'n potje van mijn wiskunde gemaakt, dat ik nu een taak heb en het werk op moet sturen.”

„Waarom heb je er een potje van gemaakt?”

„Ach, ik vond zwemmen en racen veel leuker. De leraar gaf ons bergen huiswerk; soms maakte ik wat. Ik vind wiskunde niet alleen moeilijk, maar ook zo verschrikkelijk saai.”

„Ik wil je wel helpen. Ik hou van wiskunde.”

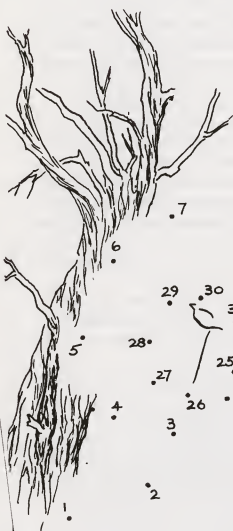
Jessie lachte haar toe. „Zou je dat echt willen?” vroeg ze. „Dat zou geweldig zijn.”

„Wel, Jessie, onze mentale conditie moet ook op peil gehouden worden,” glimlachte Diana.

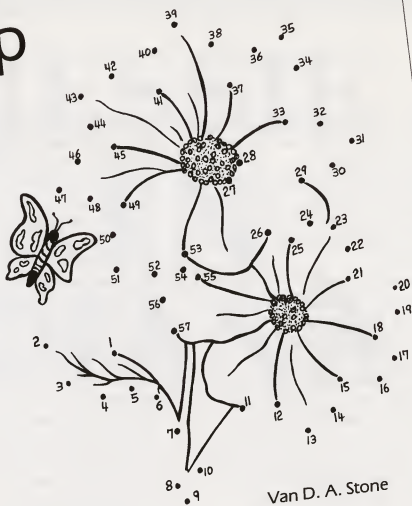
Jessie keek haar even aan en zei met een lach: „Als jij me met m'n wiskunde helpt, zal ik je met zwemmen helpen.”

„Ik geloof dat het een fijne zomer wordt,” zei Diana enthousiast. □

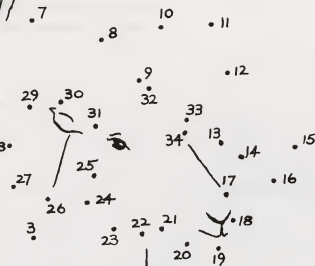
Van stip naar stip

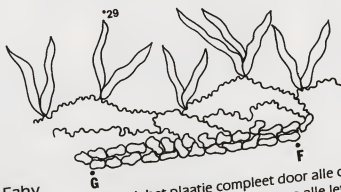
Van Carol Conner

Van D. A. Stone

I.

H.

Van Colleen Fahy

Maak het plaatje compleet door alle cijfers met elkaar te verbinden en daarna alle letters.

De zendelingenpagina's

Hoewel het wat de zendelingenpagina's betreft de laatste tijd rustig is geweest aan het Vlaamse front, is het de redactie van De Ster een genoegen in deze Zendelingenpagina's en die van volgende maand twee artikelen van Vlaamse zendelingen te plaatsen. Deze maand kunnen we lezen over zuster Katrien Lombaert uit de Gemeente Antwerpen, die in januari aan haar zending in het Zendingsgebied Genève Zwitserland is begonnen. Ze schreef haar artikel kort voor haar vertrek.

In september 1987 dacht ik: "Nu of nooit". Ik hakte de knoop door en besloot om zending te gaan. Soms is beslissingen nemen moeilijk. Het duurde twee jaar eer ik durfde toe te geven dat ik een getuigenis had; daarna moest ik nog een kleine twee jaar wachten op mijn doop (ik was nog geen 21), en nu, een goede vier jaar later, ga ik op zending.

Maar zodra ik een getuigenis had, voelde ik een sterk verlangen om het evangelie met anderen te delen en ik dacht meteen aan een full-time zending. Problemen van binnenin en buitenaf deden me steeds uitstellen. Maar nu is het zover; de huur is opgezegd, mijn contract op het werk niet verlengd, het meeste van mijn kleine huishouden verkocht en ik ben klaar om te gaan. Hieraan ging een periode van gespannen afwachting vooraf: wat zou er vanuit Salt Lake City voor mij in de bus vallen?

Zouden ze me als welzijnszendinge (ik ben namelijk verpleegster) naar Zuid-Amerika sturen? Of naar Afrika? Of stel je voor naar India? Europa zou echter ook goed zijn.

Hoe groot was mijn verbazing bij het lezen van mijn oproep! Als er één land was waar ik niet aan gedacht had, dan was het Zwitserland. Hoe dan ook, de vreugde die ik op dat moment voelde is gewoonweg niet te beschrijven. Ik voelde de Heilige Geest; al mijn andere dromen en verwachtingen verbleekten daarbij.

Op mijn zending zal ik Frans spreken,

daar de 'Mission Suisse de Genève' een groot deel van Zuid-Frankrijk omvat. Frans is altijd een van mijn zwakste vakken op school geweest, maar ik weet "dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen wat Hij hen gebiedt" (1 Nephi 3:7). De Here heeft mij dit bovenstaande bewezen gedurende mijn opleiding, daarna in mijn beroepsleven en op vele andere manieren.

Binnen een tiental dagen vertrek ik. Nog kan ik het soms nauwelijks geloven dat ik echt ga. Doch - voor mij persoonlijk - liet het evangelie me geen andere keuze; artikelen, toespraken of wat dan ook in verband met zendingswerk hadden altijd al mijn belangstelling getrokken.

Ik denk en hoop dat een zending me meer nederigheid zal leren. Meer nog dan in een ziekenhuis denk ik dat ik mensenkennis zal opdoen. Want de wereld is in feite één groot ziekenhuis waar mensen verlangen te weten dat een Hemelse Vader en Moeder van hen houden, hoe naar Hen terug te keren en een manier te vinden om zich "rein en onbesmet" van deze wereld te houden. Ik weet dat onze Hemelse Vader van mij houdt, dat Christus ook voor mijn zonden gestorven is en dat het Boek van Mormon waar is. De sleutel tot een getuigenis van het herstelde evangelie is gebed. Iedereen die ooit het verlangen in zijn hart gehad heeft om "dit wonderbaar werk en een

wonder" met anderen te delen, raad ik sterk aan om erover te vasten en te bidden. Als de Here wil dat je op zending gaat, opent Hij vroeg of laat daar een deur voor. Jongemannen en jonge vrouwen, dit zullen jullie vaker gehoord hebben, maar ik getuig dat het waar is.

Lieve Vlaamse en Nederlandse broeders en zusters, dit wil ik graag bij u achterlaten, en ik wens u Gods zegen toe.

Zuster Katrien Lombaert

Zendingswerk

José Caddilo Albarnoz
 Zendingsgebied Amsterdam Nederland
 Laarderweg 128
 1402 BM BUSSUM
 Nederland

Ronny van de Berge
 England Manchester Mission
 Paul House, Stockport Road
 Timperley, Altrincham
 Cheshire, WA15 7UP
 Engeland

Daniël Beijerling
 England London South Mission
 484 London Road
 Mitcham, Surrey CR4 4ED
 Engeland

Joep Boom
 England Leeds Mission
 Technocentre Station Road
 Horsforth, Leeds LS18 5BJ
 Engeland

Martin Broekzitter
 England London South Mission
 484 London Road
 Mitcham, Surrey CR4 4ED
 Engeland

Ruud den Brouwer
 New York New York Mission
 55 Northern Blv, suite 206
 Great Neck, New York 11021
 U.S.A.

Mark Brouwer
 Florida Lauderdale Mission
 1350 N.E. 56th Street
 Fort Lauderdale, Florida 33334
 U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam
 Klinkmakerhof 471
 7326 CN APELDOORN
 Nederland

Erwin Decker
 England London South Mission
 482-484 London Road
 Mitcham, Surrey CR 44ED
 Engeland

Mark Decker
 Arizona Tempe Mission
 P.O. Box 27056
 Tempe, Arizona 85282
 U.S.A.

Roger Elfert
 South-Africa Johannesburg Mission
 P.O. Box 1517, Florida 1710
 Zuid-Afrika

Mauricio Fuenzalida
 Mission Belgique de Bruxelles
 Brand Whitlock Blv 87
 B-1040 Brussel
 België

Liesbeth Gout
 England Leeds Mission
 Technocentre Station Road
 Horsforth, Leeds LS18 5 BJ
 Yorkshire
 Engeland

Esther de Haan
 England Coventry Mission
 4 Coppall House, Station Square
 Coventry, West Midland CV12 5FO
 Engeland

Michael Jansen
 England Bristol Mission
 Southfield House, 2 Southfield Road
 Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH
 Engeland

Katrien Lombaert
 Mission Suisse de Genève
 Chemin William-Barby 8
 CH-1292 Chambesey (GE)
 Zwitserland

Wim Methorst
 Michigan Dearborn Mission
 33505 State Street, suite 101
 Farmington, Michigan 48024
 U.S.A.

Herman Michèly
 Florida Tampa Mission
 P.O. Box 151685
 Tampa, Florida 33684
 U.S.A.

Paul Muntinga
 Idaho Boise Mission
 2710 Sunrise Rim, suite 220
 Boise, Idaho 83705
 U.S.A.

Frank Oddens
 England Bristol Mission
 Southfield House, 2 Southfield Road
 Westbury on Trym
 Bristol BS9 3BH
 Engeland

Martin Tenthof van Noorden
 Philippines Davao Mission
 P.O. Box 494
 Davao City 9501
 Filippijnen

Indien er een adres ontbreekt cq. verkeerd vermeld staat,
 a.u.b. bericht aan het Kerkelijk vertaalbureau,
 postbus 224, 3430 AE Nieuwegein

De mening over vrienden is niet altijd een punt waarover tieners en hun ouders het eens zijn. Het meningsverschil draait vaak om de minder wenselijke gewoonten of manieren die de vrienden erop na houden en hun mogelijk schadelijke invloed. Het oplossen van dit probleem kan jonge mensen en hun ouders bij elkaar brengen op een kritiek moment in hun leven. Eén gezin pakte het op de volgende manier aan:

„Wij besloten dat wanneer een van onze kinderen bevriend raakte met iemand wiens gedrag, houding, kleding of gewoonten door ons als storend werden ervaren, wij dit als familieaangelegenheid zouden beschouwen. Vrienden zijn belangrijk, daar zij onze kinderen kunnen beïnvloeden.

„Wij besloten echter, dat die invloed wederkerig is, en dat de invloed van ons gezin even groot kon zijn op de vrienden als hun invloed op onze kinderen. In plaats van dus te zeggen dat Johan maar minder om moest gaan met die jongen die met vloeken strooit, of dat Lies maar een punt moest zetten achter die vriendschap met het meisje dat veel eerder met jongens uit mag gaan dan bij ons de gewoonte is, keurden wij de omgang goed, maar wel op voorwaarden waar wij achter konden staan.

„Wij moedigden onze kinderen aan om zulke vrienden *vaak* uit te nodigen voor een gezinsactiviteit. Wij hadden daarbij niet de bedoeling het voor die kinderen moeilijk te maken of ervoor te zorgen dat zij zich opgelaten zouden voelen. Evenmin probeerden wij hen on-

der de loep te nemen, we waren alleen van mening dat als zij voelden hoe welkom zij bij ons waren, zij misschien waardering konden opbrengen voor de manier waarop wij bepaalde dingen doen. En als dat zo was, dat zij er misschien voor zouden kiezen ze ook zo te doen, of tenminste om onze manier van doen te respecteren. En daarbij leerden wij ook hen te waarderen.

„Onze inspanningen om deze vriendschappen te versterken zijn steeds met succes bekrond. Iedere jonge vriend of vriendin van onze kinderen die op deze manier welkom is geheten, ofwel 'geadopteerd' zoals onze kinderen het stellen, is waardig gezelschap voor onze kinderen gebleken, en de meesten zijn goede en gewaardeerde vrienden geworden. Als deze methode enigszins geïdealiseerd klinkt, dan kan dat zijn omdat het een van de 'verborgen schatten aan kennis' is, die worden beloofd aan hen die ernaar streven de geboden te onderhouden."

Jong beginnen

Idealiter worden de beste resultaten geboekt wanneer vader en moeder zich ervan bewust zijn met wie hun kinderen omgaan en wat zij doen. Ouders moeten bedenken dat, hoewel de activiteiten van jonge kinderen hun allemaal misschien onbelangrijk en slechts gemakkelijk voorkomen, het voor de kinderen een ernstige zaak is – zelfs wanneer zij komedie spelen, gekhelen en gekheid maken.

Natuurlijk zullen er perioden van tranen en frustratie zijn wan-

neer zij leren over het „geven en nemen“ van vriendschap, wat door de ouders met kalm begrip moet worden opgevangen. Oneigheden tussen speelmakertjes zijn niet ongewoon en moeten er niet toe voeren dat ouders tot de voorbarige conclusie komen dat hun kind niet in staat is om met anderen om te gaan. Alle kinderen zijn het soms niet met elkaar eens, hetgeen tot gekibbel voert. (Op dit punt kunnen ouders zelfs een les over vergeving van hun kinderen leren.) Kleine kinderen vergeven elkaar snel, zelfs na verhitte meningsverschillen, en spelen samen rustig verder.

Op bepaalde momenten moeten wij een beroep doen op al onze overredingskracht om kinderen ertoe te brengen iets vanuit ander-mans gezichtspunt te zien. Maar naarmate kinderen leren hun oneigheden zonder ruzie op te lossen, leren zij de juiste manier om met anderen om te gaan en om bepaalde zaken vanuit ander-mans gezichtspunt te zien. Net zoals taalvaardigheid moet worden opgedaan, moeten kinderen ook een besef opdoen van het anders zijn van anderen, dat wil zeggen, het besef dat anderen ook behoeften hebben. Het voorbeeld van de ouders is hierbij van doorslaggevend belang.

Het ontdekken en waarderen van ander-mans behoeften brengt een nieuw soort vreugde binnen het bereik van het kind: leren anderen gelukkig te maken. Dat is een onontbeerlijk facet van vriendschap. Maar, net zoals vele deugden, kan het behagen van anderen te ver worden doorgevoerd. Een goed evenwicht vin-

den tussen anderen behagen en het goede doen, is een proces dat reeds vroeg begint en jarenlange oefening vergt. Kinderen moeten een gezond gevoel van eigenwaarde ontwikkelen dat hen in staat stelt anderen te respecteren, hun meningen niet al te hoog aan te slaan, maar hun vrienden toch niet als minder belangrijk dan henzelf te beschouwen.

Met de jaren beginnen kinderen meer bewust te kiezen met wie zij wel en met wie zij niet willen spelen. Soms is deze keuze gebaseerd op een goed begrip, maar soms ook op zeer oppervlakkige waarnemingen.

Onze maatschappij gaat uit van iemands uiterlijk. Veel van wat ons aantrekkelijk lijkt, wordt ons zo gepresenteerd dat het uiterlijk zo gunstig mogelijk is. Wij hebben dus de neiging ons ook op die manier aan anderen te presenteren voor hun waarderingsoordeel. Draagt hij kleding van het juiste merk? Is zij populair? Vanuit zulke gezichtspunten zullen kinderen anderen niet waarderen voor wat zij *zijn*, maar slechts om wat zij *schijnen* te zijn. Het is een verkeerde manier om de wereld te zien.

Vriendschap thuis

De eerste vriendschappen die de kinderen ontwikkelen, zijn vriendschappen met de anderen thuis. Het is zelfs heel belangrijk dat onze kinderen met elkaar en met ons bevriend zijn, zodat zij er niet wanhopig naar snakken te worden geaccepteerd buiten het gezin. Vriendschap verenigt het gezin en stelt ons in staat die be-

trekkingen te versterken. Zij stelt ons in de gelegenheid kinderen te leren hoe zij een goede vriend of vriendin moeten zijn en de goede zaken die een vriendschap behoort te omvatten – evenals een aantal zaken die niet thuishoren in een vriendschap.

Daarbij komt, dat als wij vrienden van onze kinderen kunnen worden door het scheppen van een sfeer van vertrouwen, respect en liefde, ons huis in hun ontwikkelingsjaren ook open zal staan en aantrekkelijk zal zijn voor de vrienden van hun eigen leeftijd. En omdat zij het zullen herkennen als een plek waar zij graag vertoeven, zullen zij de normen die er kenmerkend voor zijn in ieder geval respecteren, zo niet adopteren.

Tieners en hun vrienden begrijpen

Met het ouder worden brengen kinderen steeds meer tijd door in gezelschap van hun vrienden. En zo hoort het ook. Bijgevolg moeten wij niet zozeer bezorgd zijn over *hoeveel* tijd onze kinderen met hun vrienden doorbrengen, alswel over *wat* zij doen en *met wie*.

Wat zij doen is zichzelf erop voorbereiden als volwassene te functioneren, door zich geleidelijk van ons los te maken. Dat proces kan echter te snel gaan wanneer er thuis spanningen zijn, die de kinderen ertoe brengen elders gezelschap te gaan zoeken. Zowel een te slap als een te streng beleid thuis kan tot onbeantwoorde behoeften voeren. Als de ouders het kind teveel beperkingen opleg-

gen, zal het misschien vrienden zoeken die het zullen toestaan zonder inmenging beslissingen te nemen. Aan de andere kant zal het zich misschien voor steun tot zijn vrienden wenden wanneer zijn ouders te toegankelijk zijn. Wanneer het een kind wordt toegestaan maar raak te doen, zal het wellicht vrienden zoeken die lijn brengen in zijn leven, ook al is die de verkeerde.

Door dergelijke extremen kunnen ouders de keuzen van hun kinderen qua vrienden en omstandigheden beïnvloeden. Een kind grootbrengen is alsof je een vogeltje in je hand houdt, als je het te stevig vasthoudt, wordt het platgedrukt, houd je het te los vast, dan vliegt het weg.

Tieners tot gepaste vriendschappen leiden

Door het aannemen van enkele evangeliebeginselen kunnen de ouders bij het leiden van hun tieners het juiste evenwicht tussen betugeling en vrijheid vinden. Het eerste beginsel is consequentheid: rechtvaardigheid bij het afspreken van regels en bij het disciplineren wanneer die regels overtreden worden. Tieners hebben behoefte aan consequentheid in hun leven. Wanneer zij consequent worden behandeld, krijgen kinderen een gevoel van geborgenheid. Inconsequentheid voert tot frustratie en kan tot gevolg hebben dat een kind het grootste gedeelte van zijn tijd liever doorbrengt bij vrienden waar hij van op aan kan.

Hetzelfde geldt voor onvoorwaardelijke liefde. Wanneer er

thuis voortdurend spanningen zijn of goede communicatie ontbreekt, zal een kind bijna altijd warmte en begrip elders zoeken. Totdat ouders een sfeer van liefde en aanvaarding kunnen bieden zonder kritiek, zullen al hun zorgen over de vrienden die hun kinderen kiezen weinig zoden aan de dijk zetten. Wanneer wij echter in staat zijn met hen te spreken zonder die verwijtende toon en zonder boos te worden, dan kunnen wij veel doen om hun het begrip vriendschap bij te brengen, alsmede de waarde van vrienden die het beste in hen doen uitkomen.

Wij kunnen de juiste gelegenheden scheppen voor een gedachtenwisseling over het kiezen van de juiste vrienden door, bijvoorbeeld, samen beroemde verhalen over vriendschap te lezen, zoals het verhaal in het Oude Testament van David en Jonatan (zie 1 Sam. 18–20). Een ander verhaal over vriendschap staat in het Boek van Alma en de zoons van Mosiah (zie Mos. 27:8–10). Deze verhalen kunnen onderling en met de huidige omstandigheden worden vergeleken, zodat jonge mensen zullen inzien hoe belangrijk het is goede vrienden te kiezen, die zich aan de normen van het evangelie houden.

Ouderling Marion D. Hanks heeft als volgt gesproken over de belangrijkheid van vriendschap:

„Een van de belangrijkste keuzen die een ieder van ons ooit maakt in dit leven, is de keuze van de vrienden waarmee wij om zullen gaan . . . Kameraden kunnen geweldige dingen voor ons doen. Als zij gelukkige, flinke, at-

tente, eerlijke mensen zijn, zullen wij, wanneer wij bij hen zijn, ook zo willen zijn . . . Als zij de gewoonte hebben fatsoenlijke taal te gebruiken, zullen wij dat ook proberen.

„Als onze vrienden neigen naar vriendelijke en nobele gedachten, zullen zij ons naar alle waarschijnlijkheid helpen onze gedachten ook in die richting te buigen. Als hun gewoonten goed en verstandig zijn, zullen zij onze gewoonten ook ten goede beïnvloeden. Als zij heilzame en opbouwende dingen doen, zullen wij die ook willen doen.” (*Church News*, 30 januari 1960, blz. 3.)

Het soort vrienden dat onze kinderen kiezen, wordt vaak beïnvloed door het soort vrienden dat wij kiezen. Kinderen zullen ons gadeslaan wanneer wij onze vrienden thuis ontvangen om te zien met wat voor mensen wij graag onze tijd doorbrengen. Respecteren onze vrienden onze kinderen en zijn zij vriendelijk tegen hen? Houden onze vrienden er hetzelfde soort normen op na als wij?

Een vader werd eens in de wijk gevraagd te vertellen waarom de jeugd van de wijk hem zo aardig vond en waarom zoveel jongemensen graag bij hem thuis kwamen. De man wist geen antwoord te geven, maar zijn vrouw nam de taak van hem over en zei: „Hij vraagt de vrienden van zijn kinderen altijd hoe zij heten en hij onderhoudt hun namen ook. Wanneer hij ze een volgende keer ziet, spreekt hij ze bij hun naam aan. Hij laat hen merken dat hij belangstelling voor hen heeft, hij maakt grapjes met hen en vraagt

naar hun familie en informeert naar hun welzijn. Het is de jonge mensen duidelijk dat hij werkelijk in hen geïnteresseerd is."

Deze vader deed meer voor zijn kinderen door een vriend voor hun vrienden te zijn, dan hij had kunnen doen met een jaar lang over vriendschap te praten. Mensen voelen wanneer wij werkelijk in hen geïnteresseerd zijn, en ook wanneer de aandacht die wij hun schenken niet werkelijk gemeend is. Onze houding tegenover de vrienden van onze kinderen kan een belangrijk voorbeeld zijn van de manier waarop een vriend behandeld moet worden.

Vriendschappen versterken en uitbreiden

Kinderen moeten op de basisschool al worden aangemoedigd tot de een of andere activiteit die hun talenten en hun karakter ontwikkelt. Welke activiteit is niet zo belangrijk, maar wel dat het een constructieve bezigheid is waar het kind *zich* in heeft. Zo wordt het niet nog iets waartoe de ouders het kind moeten aansporen. Vriendschappen die ontstaan terwijl er iets wordt geleerd of gepresteerd, kunnen veel voldoening geven. Dat geldt in het bijzonder voor kinderen die verlegen zijn of zich bij anderen niet op hun gemak voelen, want leren en doen vormen de hoofdmoot, en de omgang met anderen is een meer bijkomend voordeel.

De programma's van de kerk hebben tot doel jonge mensen om deze zelfde redenen erbij te betrekken, en om hun geloof in God op te bouwen. Als uw kind graag

ziet zou doen dat toevallig niet in uw omgeving wordt gedaan, is het misschien een goed idee er met anderen over te praten. Vaak blijkt dat de noodzakelijke aanzet is zijn voor iets dat de gehele gemeenschap ten goede komt.

In één wijk, bijvoorbeeld, was er een jongeman in een rolstoel die samen met zijn lerarenquorum alle basketbalwedstrijden bezocht. Nadat hij hen het hele seizoen had aangevuurd, vroeg zijn vader de quorumadviseur of er misschien een schaaktoernooi kon worden gehouden, waar zijn zoon een actiever aandeel in zou kunnen hebben met zijn vrienden.

De jongemannen van die wijk kregen niet alleen een schaaktoernooi, maar het ontwikkelde zich tot een ringtoernooi voor alle Aäronische priesterschapsdragers en alle jonge vrouwen, waardoor veel jongelui met elkaar kennismaakten die elkaar anders niet hadden ontmoet.

Daar onze kinderen opgroeien met het evangelie van Jezus Christus in hun leven, hopen wij dat de Geest en de beginselen van het evangelie wezenlijk deel zullen uitmaken van hun vriendschappen. Door vaak met onze opgroeiende kinderen te praten, kunnen wij in hun hart voortdurend die kwaliteiten van ware vriendschap versterken waar Christus een voorbeeld van was: loyaliteit, vrouwen, moed, medeleven en vriendelijkheid.

Kinderen die zich deze kenmerken van vriendschap eigen maken, zullen anderen tot zich trekken en allen waar zij vriendschap mee sluiten ten goede beïnvloeden. □

MAANDAG ZOU TE LAAT ZIJN GEWEEST

Rachel Wilde

Toen ik in 1969 presidente van de zustershulpvereniging in ons district was, kreeg ik het gevoel mij er bijzonder voor in te moeten spannen om het contact in stand te houden met de zusters die ver van de kerk woonden.

Een van deze zusters woonde anderhalf uur met de auto van mij vandaan, terwijl de kerk voor haar een uur rijden was. Zij was diabetica en tengevolge van een recente beroerte gedeeltelijk verlamd.

Ik had afgesproken deze zuster 's maandags, op een nationale feestdag, te bezoeken. De dag daarvoor was vastenzondag, en toen wij uit de kerk thuiskwamen en onze vasten beëindigden, kreeg ik het gevoel haar onmiddellijk te moeten opzoeken. Mijn man was van mening dat ik de volgende dag meer tijd zou hebben voor een uitgebreid bezoek, maar mijn gevoel zei mij steeds weer dat we niet moesten wachten. Ten slotte zei mijn man: „Goed dan, laten we maar gaan.”

Wij kwamen net na zessen bij haar aan. Wij klopten, maar er was geen reactie. Het huis leek verlaten.

Wij bleven kloppen en roepen door de brievenbus en stonden op het punt maar weer te vertrekken, toen ik mij herinnerde dat deze zuster mij had gezegd:

„Wanneer u mij komt opzoeken, kunt u gewoon binnenlopen.” Toen ik mijn man vroeg wat hij ervan vond, zei hij: „Probeer de deur maar eens.”

En ja, die ging open. Ik riep haar en hoorde heel zwakjes antwoorden. Wij vonden haar in de keuken op de grond, liggend in een plas water. De stok die zij gebruikte om haar evenwicht te bewaren, was uitgedelend, met gevolg dat zij de ketel met water had laten vallen en ook zelf onderuit was gegaan. Eenmaal luituit op de grond was zij niet in staat geweest om weer overeind te komen.

Nadat wij haar op de divan hadden gelegd die zij als bed gebruikte, ging mijn man de dokter halen. Deze had al enige tijd geprobeerd haar over te halen om naar een bejaardenhuis te gaan, maar zonder succes. Deze keer, echter, toen zij beseftte dat haar ongeluk weleens op een ramp had kunnen uitlopen, stemde zij met zijn voorstel in.

Zij vertelde mij de Heer te hebben gebeden of Hij iemand wilde sturen om haar te helpen. Ik ben nog steeds dankbaar dat ik attent was op de influisteringen van de Geest op die vastendag. Als wij met ons bezoek hadden gewacht tot de volgende dag, zouden wij te laat zijn geweest. □

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag:

Het beginsel van priesterschapsleiding thuis staat mij niet duidelijk voor ogen, kunt u mij uitleggen hoe priesterschapsleiding behoort te functioneren in het gezin?

Antwoord: Dennis L. Lythgoes, bisschop en schrijver van twee boeken over huwelijk en leiderschap.

Ik geloof met heel mijn hart in het huwelijk tussen gelijke partners, waarin man en vrouw samen beslissingen nemen en geen van beiden de ander de wil oplegt.

Maar toch heeft het gezin behoefte aan iemand die resideert, en de Heer heeft de vader die rol toebedeeld. Als presiderend functionaris mag hij gezinsavonden of bijeenkomsten van de gezinsraad presideren, en gezinsleden uitnodigen om een gebed of zegen uit te spreken of om een les te geven. En als hij het priesterschap draagt, mag de vader zijn vrouw en de andere leden van het gezin zegens geven. Hij mag zijn

kinderen dopen en bevestigen en andere priesterschapsverordeningen te hunnen behoeve verrichten.

Dat er één persoon als presiderend functionaris wordt aangewezen duidt niet op meerderwaardigheid maar op ordelijkheid.

Alle belangrijke overwegingen en beslissingen die zich in het gezin voordoen, behoren in gelijke mate door de man en de vrouw te worden overwogen, waarbij beiden vriendelijkheid en ongeveinsde liefde in acht nemen. Wanneer de meningen uiteenlopen, doet een echtbaar er goed aan te wachten totdat zij het eens zijn geworden, liever dan dat één van hen zijn of haar eigen visie doordrukt. Zelfs de meest urgente problemen moeten zorgvuldig overwogen worden, waarbij er tijd wordt genomen voor het afkoelen van verhitte gemoederen en voor het uitspreken van gebeden.

Soms voert een verkeerde visie op het huwelijk tot verbaal en lichamelijk geweld. President David O. McKay heeft eens gezegd: „Ik kan mij niet voorstellen dat een man wreed kan zijn voor een vrouw. Ik kan me niet voorstellen dat zij zich zo gedraagt dat zij een dergelijke behandeling verdient. Misschien zijn er vrouwen die hun man in het harnas jagen, maar geen enkele man heeft het recht geweld te gebruiken of in vloeken uit te barsten. Er zijn ongetwijfeld mannen die zich zo beestachtig gedragen, maar geen enkele man die het priesterschap

van God draagt, mag zich zo verlagen." (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: The Improvement Era, 1953, blz. 476.)

In LV 121:36-37 vinden wij een nadrukkelijke waarschuwing tegen zulk gedrag: „De rechten van het priesterschap zijn onafscheidelijk met de machten des hemels verbonden, en de machten des hemels kunnen niet bestuurd noch aangewend worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.”

„Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken – vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.”

De Heer merkt op dat de verliesding om onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen wijd verspreid is (vers 39), maar dat „geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog, grote-

lijks zal ontwikkelen” (de verzen 41-42).

In plaats van zich er zorgen over te maken wiens woord *wet* is, dient iedere man die gaat trouwen de woorden van president Gordon B. Hinckley indachtig te zijn, die mannen de volgende raad heeft gegeven:

„Als u zich schuldig maakt aan een onwaardige behandeling van uw vrouw, als u de neiging hebt om te bevelen en gezag over haar uit te oefenen, als u zelfzuchtig, ruw en onbeschaamd optreedt, houd daar dan ogenblikkelijk mee op! Bekeer u!” (*Hoekstenen voor een gelukkig gezin*, brochure, blz. 2.)

Een man en een vrouw behoren evenveel zeggenschap te hebben bij het oplossen van onenigheden. Het opeisen van het recht om de beslissingen te nemen is evenmin voor de man als voor de vrouw wenselijk. Het echtpaar dient hun meningsverschillen te bespreken, openhartig de voor- en nadelen af te wegen en vervolgens een beslissing te nemen die voor beiden aanvaardbaar is.

In dit verband geeft een zuster waar ik mee bevriend ben er de voorkeur aan „eenheid met de priesterschap” te zeggen, dan de meer bekende woorden „de priesterschap ondersteunen”. Volgens haar dienen man en vrouw elkaar te ondersteunen en als eenheid dezelfde verheven doelen na te streven.

Als een dergelijke gelijkheid in

het huwelijk zo begerenswaardig is, hoe leggen wij dan de bekende uitspraak van de apostel Paulus uit?

„Vrouwen, weest aan uw man onderdanig als aan de Here, want de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is zijner gemeente; Hij is het die (het) lichaam in stand houdt . . .

„Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft” (Ef. 5:22-23, 25).

Als hoofd van de kerk was Jezus aller ootmoedige dienaar. Hij diende anderen voortdurend, terwijl Hij hen liefhad en offers voor hen bracht. Ja, Hij leed alles en gaf zijn leven voor hen. Wanneer een man de liefhebbende dienaar van zijn vrouw is, dan is haar „onderdanigheid” van een heel ander gehalte dan de onderdanigheid die wij ons voorstellen in een situatie van autoritaire overheersing. Een vrouw zal ook alleen onderdanig willen zijn aan rechtvaardig leiderschap, dat gekenmerkt wordt door dienstbetoon en overvaardigheid.

Eigenlijk is dat helemaal geen onderdanigheid zoals wij dat woord in deze tijd opvatten, maar een innige vertrouwensband, die gebaseerd is op liefde, redelijkheid, gedachtenwisseling en wederzijds respect. Ik denk dat dat de band is die de Heer voor alle echtparen voor ogen staat. □

„DE LIEFDE IS NIET AFGUNSTIG”

Doel: Dankbaar te zijn voor onze eigen zegeningen en kansen, en leren om ons ook over andermans zegeningen en kansen te verheugen.

Als jongeman ontving Jozef, de zoon van Jakob, profetische dromen dat hij eens macht en aanzien zou hebben. In plaats van zich erover te verheugen dat hun jongere broer de gunst van de Heer zou genieten, „benijdden” zijn broers hem (zie Gen. 37:11). Zij benijdden hem zozeer, dat zij „een aanslag tegen hem smeedden om hem te doden. „Zij zeiden tot elkander: Zie, daar komt die aartsdromer aan.

„Nu dan, komt, laten wij hem doden en in een van de putten werpen, en laten wij dan zeggen: een wild dier heeft hem verslonden. Dan zullen wij zien, wat er van zijn dromen terecht komt” (Gen. 37:18-20).

De Heer veranderde dit kwaad in een groot goed in het leven van Jozef en zijn broers. Hij werd niet gedood, maar als slaaf naar Egypte verkocht. Daar werd hij een machtig man, die later in staat was zijn familie van de hongerdood te redden.

Maar de zonde die de broers hadden begaan, zat hun jaren later nog dwars, toen Jozef hun vroeg hun jongste broer mee naar Egypte te brengen, zeiden zij: „Voorwaar, nu boeten wij voor wat wij onze broeder aangedaan hebben: wij zagen zijn zielsbenauwdheid, toen hij ons om erbarming smeekte, maar wij hoorden niet” (Gen. 42:21). Jozef schonk hun vergeving en de familie werd herenigd, maar toch hadden de broers vele jaren verspild aan onnodige zielemsart en hadden zij de gelegenheid verspield om zich samen met hun broer te verheugen.

Vergelijk het optreden van deze broers met die van de broer van een andere Jozef – Hyrum, de broer van de profeet Joseph Smith. Als jongeman ontving Joseph visioenen. Toen hij zijn familie deelgenoot maakte van de boodschap die hij van de Heer had ontvangen, nam Hyrum die aan. Hij ontwikkelde zich tot grote steun voor Joseph en een dappere dienstknecht van de Heer, die aan de zijde van zijn broer diende om uiteindelijk met hem te sterven in de gevangenis van Carthage. Joseph schreef eens over Hyrum: „O, mijn broer Hyrum, wat is je hart toch trouw, moge de eeuwige Jehova eeuwige zegeningen op je uitstorten als beloning voor de zorg die je aan mijn ziel hebt besteed.” (*The Personal Writings of Joseph Smith*, gecom-

pilleerd door Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1984, blz. 531.)

Deze twee verhalen tonen aan waarom „de Here God heeft geboden, dat wij niet afgunstig moeten zijn” (zie 2 Ne. 26:32). Iedere dag weer verkeren we in omstandigheden waarin we afgunstig kunnen zijn of andermans bezit kunnen begeren. Wij kunnen iemand benijden om haar huis en plezierige financiële positie, een ander om haar talenten en vaardigheden, nog een ander om haar functie in de kerk, en nog een ander om haar gelukkige gezinsleven. Een dergelijke afgunst kan onze ziel verteren.

Bij het optekenen van de woorden van zijn vader, Mormon, schreef Moroni dat naastenliefde, de reine liefde van Christus, „niet afgunstig” is (zie Moro. 7:45). Om van deze liefde te worden vervuld, moeten wij bidden „tot de Vader met alle kracht van ons hart” (Moro. 7:48). Als wij merken dat wij bezig zijn een ander om haar talenten, bezittingen, levensomstandigheden of prestaties te benijden, moeten wij in de eerste plaats onze Vader in de hemel om hulp vragen. In zijn barmhartigheid zal Hij ons zegenen met het vermogen om boven de verwroestende bekrompenheid van afgunst uit te stijgen en om ons te verheugen over zijn goedheid jegens onze broeders en zusters.

Door te streven naar de Geest van de Heer, anderen te dienen en de vele ons door de Heer geschonken zegeningen te onderkennen, kunnen wij gevoelens van afgunst overwinnen en ons verheugen over de goedheid van de Heer jegens al zijn kinderen. □

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Bespreek hoe afgunst voert tot onze vervreemding van de Heer en van onze naasten.
2. Bespreek de vreugde die wij in ons leven kunnen ervaren als we ons over andermans zegeningen verheugen. De huisbezoeksters of de zuster die zij bezoeken, kunnen desgewenst vertellen over een ervaring waardoor zij leerden zich te verheugen over de kansen of zegeningen van een ander.

„Maar één ding is nodig”

Vele vrouwen zoeken, soms haast wanhopig, naar een gevoel van persoonlijke levensvervulling – zelfs vrouwen die lid zijn van de kerk.

Patricia T. Holland

Omdat het zo vaak lijkt alsof het oplossen van dagelijkse problemen belangrijker is dan het ontwikkelen van geloof, wil ik de zusters van de kerk een vraag stellen: Hoe kunnen wij, in een leven waarin wij zo intensief bezig zijn met onze dagelijkse beslommeringen een gemoedsrust ontwikkelen die een toenemend geloof sterk maakt? Ik ben ZHV-presidente geweest in vier verschillende wijken.

Twee daarvan waren wijken voor alleenstaande vrouwen, de andere twee doorsneewijken met veel jonge moeders. Wanneer ik met mijn alleenstaande zusters beraadslaagde en zij mij deelgenoot maakten van hun gevoelens van eenzaamheid en teleurstelling, deed mijn hart vaak zeer. Zij waren reikhalzend op zoek naar gemoedsrust en een doel, iets van werkelijke waarde waar zij hun leven aan konden geven.

En toch kwam het mij voor dat de jonge moeders stellig aan evenveel van die gevoelens het hoofd moesten bieden, want zij vertelden mij wat een opga-

*De woorden
van de Heiland
aan Marta werden een
persoonlijke openbaring
voor me, die mijn
bezorgde hart
vertrooste.*

ve het was om kinderen groot te brengen in een wereld die steeds moeilijker wordt, en hoe het hun ontbrak aan de tijd, de middelen of de vrijheid om beseft te hebben van hun persoonlijke waarde. En bovendien waren zij altijd moe! Dat is wat ik mij vooral herinner van deze jonge moeders: zij waren *altijd* zo moe. En dan waren er de vrouwen die, volkomen buiten hun schuld, plotseling overal alleen voor stonden – de financiën, de geestelijke en emotionele verzorging en noem maar op. Ik kon mij nauwelijks een beeld vormen van de moeilijkheden waar zij mee geconfronteerd werden. Het was duidelijk dat hun situatie de meest veeleisende van allemaal was.

Iedereen heeft een portie moeilijkheden

Het inzicht dat ik verkregen heb na vele jaren lang te hebben geluisterd naar de zorgen en moeilijkheden van vrouwen – ongehuwd, gehuwd, gescheiden, weduwen, huisvrouwen en werkende vrouwen – is dat

„Christus met Maria en Marië“, schilderij van Del Parson

kennelijk iedereen haar eigen volle portie moeilijkheden heeft. Soms, echter, hebben we het gevoel dat ons portie onevenredig groot is.

Stellig is er geen andere tijd in de geschiedenis geweest waarin vrouwen hun eigenwaarde zo scherp en kritisch betwijfelden als in deze tweede helft van de

twintigste eeuw. Vele vrouwen zoeken, soms haast wanhopig, naar een gevoel van persoonlijke levensvervulling – zelfs vrouwen die lid zijn van de kerk, zoeken naar eeuwig inzicht en eeuwige betekenis.

Als ik een maatschappij te gronde wilde richten, zou ik wellicht beginnen met een massale aanval op de

vrouwen ervan. Ik zou ervoor zorgen dat zij zo van streek werden en bleven, dat zij nooit die kalmerende kracht en sereniteit zouden vinden waar hun geslacht altijd om bekend heeft gestaan.

Het schijnt dat de satan daarin is geslaagd en ons vaak het gevoel geeft boven het menselijke niveau uit te moeten stijgen, in plaats van er op realistische wijze naar te streven onze persoonlijke doelen en onze unieke, door God gegeven mogelijkheden te bereiken.

Op een zeker moment heb ik in mijn eigen leven een punt bereikt waar- op ik lichamenlijk, verstandelijk, emotioneel en geestelijk volkomen uitgeput was.

Ik was twee jaar lang raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen. Het waren moeilijke en veeleisende jaren, jaren waarin ik ernaar streefde een full-time moeder voor mijn kinderen te zijn, een full-time vrouw voor mijn zeer druk bezette man, en daarnaast mijn best deed om zoveel mogelijk een full-time raadgeefster voor mijn presidente te zijn.

Tegen het eind van die twee jaar liet mijn gezondheid veel te wensen over. Wat ik ook deed, mijn gewicht bleef alsmar achteruitgaan, en ik sliep slecht. En toch bleef ik me steeds afvragen wat ik kon doen om al mijn zaken beter op een rijtje te zetten. Toen mijn tweede jaar in het presidium ten einde liep, werd ik door de algemene autoriteiten liefdevol van mijn roeping ontheven.

Twee weken later ontving mijn man een opdracht om voor de kerk naar Jeruzalem te gaan. Ik werd gevraagd om hem te vergezellen.

„Bezorgd over vele dingen”

Op een schitterende dag zat ik uit te kijken over het meer van Galilea. Ik sloeg mijn Bijbel open en zocht het verhaal in Lucas op van Marta, een vrouw die, net

*Als ik een
maatschappij te
gronde wilde richten,
zou ik wellicht beginnen
met een massale aanval
op de vrouwen ervan.
Het schijnt dat de
satan daarin is
geslaagd.*

als ik, „zich bezorgd maakte over vele dingen”. Maar in plaats van de woorden die op de bladzijde voor mij gedrukt stonden, meende ik de volgende woorden met mijn verstand te zien en met mijn hart te horen: „Pat, Pat, je bent bezorgd en druk over vele dingen.” En toen, bij het lezen van de woorden „maar weinige zijn nodig of slechts één” (zie Luc. 10:38-42), kwam ik in de machtige greep van zuivere en persoonlijke openbaring.

In de maand mei is de zon in Israël zo helder, dat je het gevoel krijgt je bovenop de wereld te bevinden. Ik had net het dal van Ajjalon bezocht, waar de zon voor Jozua stil was blijven staan, en het was alsof de zon dat die dag ook voor mij deed. Terwijl ik daar zat na te denken over mijn problemen, voelde ik hoe de genezende stralen van de zon als een warme vloeistof mijn hart binnenstroonden en mijn verontruste ziel ontspannen, kalmeerden en troosten. Ik merkte dat ik werd opgetild en een meer verheven blik op mijn leven kreeg.

Het was alsof onze liefdevolle Vader in de hemel van geest tot geest mij influisterde: „Je hoeft je niet over zoveel bezorgd te maken. Het enige wat nodig is – het enige wat werkelijk nodig is – is om je blik op mijn Zoon gevestigd te houden, zoals je nu naar de zon kijkt.”

„Leer van Mij,” scheen Hij te zeggen, „en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben” (LV 19:23). Plotseling was er inderdaad vrede in mijn hart en wist ik dat mijn leven altijd in zijn handen was geweest – vanaf het allereerste begin. En dat is uw leven ook, het leven van iedere vrouw die ernaar streeft het goede te doen, te groeien in geloof, en daarbij met wijsheid alles geeft overeenkomstig haar persoonlijke omstandigheden.

„Hoe ontwikkelen wij gemoedsrust?” Voor mij kwam het antwoord in het heilige land, maar ik had het evengoed thuis of ergens anders kunnen ontvangen. Ik ontdekte dat wij, ongeacht waar wij ons bevinden, gemoedsrust kunnen ontwikkelen en ons geloof kunnen versterken als wij bereid zijn „te zoeken naar hetgeen werkelijk nodig is, onze hand in de zijne te leggen en te wandelen in de ootmoed van zijn Geest”. □

Zuster Holland, die eerste raadgeefster is geweest in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen, is tegenwoordig lerares in de zustershulpenvereniging van de Vierde wijk van Oakhills in de Ring Oakhills Proto. Zij is getrouwd met Jeffrey R. Holland, president van de Brigham Young University.

WAT HET BOEK VAN MORMON VOOR ONS BETEKENT

EEN ZEGEN VAN BUITENGEWONE BETEKENIS

Mary Ellen Edmunds

Met mijn veertiende had ik eindelijk 1 Nephi uit. Misschien had ik het ook wel gedaan om in de zondagsschoolklas te kunnen zeggen: „Ja, hoor, ik heb het Boek van Mormon gelezen.“ Maar daarnaast had ik toch ook het gevoel dat het een belangrijk boek was dat grote invloed zou hebben op mijn leven. Ik had mijn ouders en anderen horen zeggen dat zij van het boek *hielden*. Ik wilde dat gevoel ook hebben en begreep dat het boek zelf lezen mij eerder op dat punt zou brengen dan te luisteren naar anderen.

De eerste paar keer dat ik het boek doorlas, kocht ik iedere keer een nieuw exemplaar. Waarschijnlijk gaf het onderstrepen van bepaalde passages met rood potlood mij evenveel voldoening als het lezen zelf. Ik vond het heerlijk het boek open te slaan als er iemand naar me keek – bij een paar exemplaren viel het op als er een passage *niet* was onderstreept. Geleidelijk aan merkte ik dat mijn trotse onderstrepen werd vervangen door liefde voor de stof in dit heilige boek. Ik had het gevoel sommige mensen te kennen en ik genoot er keer op keer van terug te gaan om in hun gezelschap te verkeren en van hen te leren.

De gedachte dat er op aarde heiligen der laatste dagen zijn die nooit de kans kregen om zelfs maar één of twee bladzijden uit het Boek van Mormon te lezen was nog nooit bij mij opgekomen. Toen ik echter in 1962 op zending werd geroepen naar het verre oosten, kreeg ik te horen dat er nog geen Chinese versie van

het Boek van Mormon bestond. Ineens besepte ik dat ik onvoldoende waardering voor de Schriften had.

Enkele dagen na mijn aankomst op Taiwan maakte ik kennis met Mickey Chang, een jongeman die onlangs was gedoopt. Ik zal nooit vergeten hoe hij naar mij toekwam met het verzoek hem iets te vertellen uit het Boek van Mormon. Hij wilde er meer over weten. Hij wilde het lezen.

Eens toen wij samen praatten, stroomden de tranen over Mickey's wangen terwijl hij mij trachtte duidelijk te maken hoe moeilijk het was een getuigenis van het Boek van Mormon te hebben zonder het te kunnen lezen. Met een verdiept inzicht begon ik de Heer te smeken het mogelijk te maken de volheid van het evangelie met alle natiën, geslachten, talen en volken te delen.

Een van mijn meest gedenkwaardige zendingsservaringen heeft mijn waardering voor de Schriften nog verder doen toenemen. Terwijl ik op de Filipijnen werkte, kwamen mijn collega en ik in contact met een heerlijke, zachtmoedige ziel, die langzaam begon te reageren op de geest en de bron van de boodschap die wij hem brachten. Hij kreeg een groot verlangen om het woord van God te leren kennen en te lezen. Vanwege zijn beperkte kennis van het Engels, vroeg hij of wij wilden uitkijken naar een Bijbel in zijn eigen taal, het Tagalog. Wij vonden er inderdaad een in een boekwinkel in Manilla. Eerbiedig stak hij zijn handen uit om de Bijbel (*Ang Biblia*) van ons in ontvangst te

Zien hoe
onderzoekers in
verschillende landen er
naar verlangden zich te
vergasten aan het Boek
van Mormon en het niet
alleen maar te lezen, *hulp*
bij het vergroten van mijn
eigen verlangens om
de Schriften te
onderzoeken.

nemen. Met een verstikte stem zei hij: „Ik heb nog nooit een Bijbel in mijn handen gehad.“

Na zijn doop zette hij zijn lezen in zowel de Bijbel als het Boek van Mormon voort, maar nu lag zijn leertempo aanmerkelijk hoger, vooral bij het Boek van Mormon. Met de hulp van de Heilige Geest kon hij veel meer begrijpen van wat hij las. Het was alsof hij er niet genoeg van kon krijgen.

Wanneer wij bij hem kwamen, toonde hij ons alles wat hij in de marge had geschreven en liet hij ons delen in de opwinding die hij ervoer bij het onderzoeken van Gods boeken en het bepeinen ervan. Zien hoe anderen er naar verlangden zich te *vergasten* en niet alleen maar te lezen, *hulp* bij het vergroten van mijn eigen verlangens om de Schriften te onderzoeken.

Toen ik in 1976 op zending was in Indonesië, bevond ik mij weer op een plaats waar het Boek van Mormon nog niet bestond in de taal van de mensen die lid van de kerk werden. Ik herinner mij hoe onze zendingspresident, Hendrik Gout, mijn collega en mij meenam naar de stad Bandoeng, ten noorden van Jakarta, voor een bezoek aan de man die bezig was dit heilige boek te vertalen. Wij hebben allen gebeden dat de vertaling spoedig voltooid zou zijn – in het bijzonder voor de leden van de kerk die hunkerden naar het voorrecht om eindelijk het Boek van Mormon te kunnen lezen.

Ik was er toen die vertaling werd uitgegeven. Er moeten, volgens mij, even zoete en diepgaande ge-

voelens zijn geweest als in 1830, toen het eerste Boek van Mormon verscheen. Deze heerlijke gebeurtenis vormde een zegen van buitengewoon grote betekenis. Mijn twee Indonesische collega's sliepen zelfs met een Boek van Mormon in hun hand.

Er worden veel mensen in het Boek van Mormon genoemd die ik op zekere dag beter hoop te leren kennen. Ik wou dat het boek langer was, met meer bijzonderheden, meer ervaringen en meer

over wat er gebeurde en waarom. Ik zou meer willen weten over wat Jakob heeft gezegd en over de veertien jaar die de zoons van Mosiah op zending waren. Ik zou meer willen leren van de broers Nephi en Lehi (zie Hel. 3:21). Ik zou meer willen weten over hoe het leven was in die tweehonderd jaar na het bezoek van de Heiland aan de overlevenden van de grote rampen die volgden op zijn dood. Maar toch ben ik dankbaar voor de heerlijke, machtige boodschappen – boodschappen die in staat zijn om levens te veranderen. Moge ik hetgeen gegeven is steeds koesteren, zodat ik niet alleen zal weten waar ik een bepaalde passage kan vinden, maar dat mijn leven en mijn hart erdoor veranderd worden en ik de geest van God zal toestaan mij te onderwijzen en te helpen terwijl ik streef naar volmaking. □

Mary Ellen Edmunds, lid van de Wijk Mapleton 1 in de Ring Mapleton Utah, is assistent-directrice van de afdeling opleidingen aan het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah).

IK HEB GODS GOEDHEID ONTDEKT

Lars Åkebrand

Zoals zoveel jongemannen in de kerk had ik mijn eigen uitvluchten om het Boek van Mormon niet te lezen: de blauwe zomerlucht, wintersport, andere leesopdrachten – en een portie luiheid. En toen ik dan eindelijk begon te lezen, kon ik niet verder komen dan 1 Nephi, hoofdstuk 4. Nephi's verslag van zijn onthoofden van Laban vond ik zo ontstellend, dat ik er niet toe kwam verder te lezen in het Boek van Mormon tot ik ruim vijftien was. Hoewel ik eerdere verhalen uit de Bijbel kende, zoals David die Goliat doodde, kon ik niet begrijpen dat Nephi zoiets wreeds zou doen.

Toen ik vijftien was, werd ik als bouwzending geroepen. De toenmalige president van het Zweedse zendingsgebied, Alvin W. Fletcher, wist wat hij aan moest met een jongeman wiens getuigenis versterking nodig had.

Toen ik van huis ging, beloofde ik mezelf dat ik de standaardwerken van de kerk gelezen zou hebben voor ik weer naar huis ging. Na een aantal maanden aan het kerkgebouw in Gubbängen (Zweden) te hebben gewerkt, en een korte tussenperiode in het Finse Tampere, werd ik overgeplaatst naar Turku, waar ik, na de Bijbel te hebben doorgelezen, het gevoel kreeg eraan toe te zijn de worsteling met het Boek van Mormon aan te gaan.

Naast hetgeen ik zag op mijn dagelijkse tocht door de bittere kou naar en van het bouwterrein, herinner ik mij niet veel van de stad. Omdat het Boek van Mormon mij dermate boeide, kon ik nauwelijks aan iets

anders denken. Ik verlangde er iedere dag naar om na mijn werk verder te lezen. Dat was de eerste keer dat ik werkelijk hongerde en dorste naar het woord van de Heer. Terwijl ik de ene na de andere avond in een kamertje in het kerkgebouw op mijn bed lag en de woorden van Nephi en de andere profeten uit het Boek van Mormon las, ontving ik van God een getuigenis dat het boek waar was. Het gedeelte van het Boek van Mormon dat mij toen – en ook nu nog – het meeste aansprak, was 3 Nephi. Onder

het lezen van de manier waarop Christus de Nephieten zijn evangelie onderwees, heb ik vaak het gevoel gehad mij werkelijk in zijn tegenwoordigheid te bevinden. Voor mij gaat er in de Schriften niets boven hoofdstuk 19 van 3 Nephi, waarin wordt verteld hoe Jezus zijn hart bij zijn Vader uitstort voor zijn discipelen. Bij het lezen van die woorden, zijn de tranen mij meer dan één keer in de ogen gesprongen.

Nu dank ik God dat een rechtvaardig man, die Nephi heette, die aanvankelijk terugdeinsde voor het gebod van de Heer om Laban te doden, God gehoorzaamde en zijn rechtvaardige doelen tot stand bracht. Ware het niet voor Nephi en de daaropvolgende bewaarders van de heilige kroniek, dan zou ik nooit Gods goedheid hebben ontdekt in dat weergalozе heilige boek, het Boek van Mormon. □

Lars Åkebrand is redactioneel adviseur voor de kerkelijke tijdschriften in Europa en woont op dit moment in Friedrichsdorf.

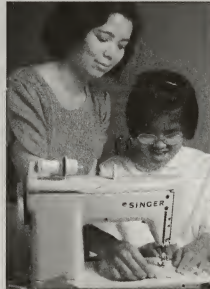
GELUK NIETS STAAT HET IN DE WEG

*Laat uw status van „alleenstaande“
geen beletsel voor vreugde zijn.*

Mayola Miltenberger

Geluk te verwerven is een van de voornaamste doelen van ons leven. Maar waarom is het voor sommigen zo ongrijpbaar? Zoals de profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Vreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan.“ (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 230.) Een van de grootse uitspraken in het Boek van Mormon is: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben“ (2 Ne. 2:25). Men zou toch denken dat wij, met alle leiding en raad die wij van de Heer en zijn profeten door de eeuwen heen hebben ontvangen, onderdehand zouden weten welke koers we moesten gaan om vreugde te kunnen oogsten. Maar helaas zijn er de nodigen die wellicht een groot deel van hun leven hebben besteed aan het najagen van een doel dat hun geen geluk heeft gebracht, maar ontevredenheid en onrust. Misschien is dat niet te wijten aan de persoon, maar aan het nagestreefde doel. Misschien was dat doel voor die persoon niet haalbaar.

Er wordt ons, bijvoorbeeld, in de kerk geleerd, dat één van onze hoogste doelen het sluiten van een eeuwig huwelijk moet zijn, en het krijgen en grootbrengen van kinderen. Het is dus niet ongewoon dat ongetrouwde vrouwen naar deze zegen verlangen en van mening zijn dat er zonder huwelijk en ouderschap geen waar geluk te verkrijgen is. Misschien groeien er bij ons zelfs gevoelens van ontoereikendheid en van gefaald te hebben omdat wij niet getrouwd zijn; of omdat we wel getrouwd zijn, maar geen kinderen hebben; of omdat we nu gescheiden zijn. Wij werpen

een barrière op tegen het geluk, waarbij we die toestand bewaren voor een tijdstip in de toekomst, wanneer het doel om getrouwd te zijn en kinderen te krijgen misschien kan worden verwezenlijkt.

Hoe waardig en begerenswaardig een huwelijk en kinderen ook mogen zijn, voor sommigen zijn ze misschien niet mogelijk. Dat is niet omdat ongehuwde zusters te kieskeurig of te zelfstandig zijn, of omdat zij een carrière of een zelfstandig leven boven het huwelijk en een gezin verkiezen. Integendeel, huwelijk en ouderschap is waar zij van dromen en het diepste verlangen van hun hart! Maar voor sommigen dient er zich geen geschikte gelegenheid aan, of zij zijn ongehuwd door omstandigheden waar zij geen zegen-schap over hebben.

De raad van profeten

Verschillende profeten hebben troostrijke woorden

over dit onderwerp gesproken, president Joseph Fielding Smith heeft gezegd:

„Beste zusters, die alleen en ongehuwd zijt, vrees niet; denkt niet dat u zegeningen zullen worden onthouden. U bent niet verplicht een huwelijksaanzoek aan te nemen dat u niet aanstaat, uit vrees dat u anders veroordeeld zult worden. Als u in uw hart voelt dat het evangelie waar is, en onder de juiste omstandigheden deze verordeningen en verzegelende zegeningen in de tempel des Heren zou ontvangen, als u dat gelooft, hoopt en wenst, maar niet in staat bent nu een huwelijk te sluiten, dan zal de Heer het zijne doen, en u zult gezegend worden. Er zal u geen zegen worden onthouden.

„De Heer . . . zal u niet veroordelen voor iets waar u niets aan kunt doen.“ (*De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 74.)

Begrijp mij niet verkeerd. De leerstelling van het eeuwig huwelijk en van de belangrijkheid van kinde-

ren en het gezin *moeten* worden onderstreept en onderwezen aan alle mannen en vrouwen in de kerk, geen uitgezonderd. Het is een onderdeel van het plan van de Heer voor onze zaligmaking. Dat verandert echter niets aan de situatie waarin veel vrouwen zich tegenwoordig bevinden. Alleen al de statistiek geeft aan dat velen van hen geen kans zullen krijgen om te trouwen. Zijn ze dan op aarde om niet meer te doen dan de pas te markeren? Nee! Absoluut niet!

De juiste weg volgen

Vreugde, geluk en voldoening zijn evenzeer binnen het bereik van ongehuwde als voor gehuwde leden van de kerk, mits het geluk wordt gezocht op de manier die tot het juiste eindresultaat voert.

Mijn leven als getrouwde vrouw was vreugdevol, en dat is mijn leven nu ook, maar mijn huwelijksleven was anders dan mijn leven nu als weduwe. In het huwelijk komt het geluk wanneer beide partners zich bekommeren om het welzijn en het geluk van de ander en het op zich nemen dat te bevorderen. Bij de alleenstaande ligt de verantwoordelijkheid voor het ontwikkelen van een voldoende gevend, vol en gelukkig leven in hoofdzaak bij de persoon zelf. Ik geef toe dat als alleenstaande gelukkig te worden wat meer inspanning vergt.

Volgens de meeste mensen gaat een voldoende gevend leven gepaard met een aantal voorwaarden: interessant, bevredigend werk en voldoende inkomsten om de dagelijkse kosten te bestrijden; kansen voor een behoorlijke opleiding, persoonlijke ontwikkeling; bevredigende maatschappelijke contacten, in het bijzonder binnen de familie; enige schoonheid in ons leven, en enige kansen voor ervaringen op het culturele en kunstzinnige vlak; een goede zaak om zich voor in te zetten, en de gelegenheid om anderen te dienen.

In deze tijd, in onze maatschappij en in onze kerk liggen deze zaken voor de meesten van ons binnen het bereik. Maar alle vergen zij een inspanning van onze kant.

Het wordt steeds belangrijker dat vrouwen qua opleiding en ervaring beter voorbereid zijn, al was het maar omdat zij kunnen verwachten gemiddeld acht jaar langer te leven dan een man. Dat houdt in dat de meeste vrouwen, ook zij die trouwen, een bepaalde periode van hun leven zullen doorbrengen als alleenstaande.

Stena Scorup, een alleenstaande vrouw die lesgeeft in een klein plaatsje in Utah, werkt daarnaast niet alleen thuis, in de kerk en in de maatschappij, maar is ook lid van het bibliotheekbestuur en ook nog eens burgemeester.

Wat is de waarde van Stena Scorup en andere alleenstaande vrouwen zoals zij, die belangrijke bijdragen leveren aan de maatschappij? Veel van het werk op het gebied van onderwijs, verpleging, kantoorwerk en huishoudelijk werk wordt door deze vrouwen gedaan. Zij dragen in belangrijke mate bij aan het werk van de kerk, de maatschappij en hun eigen familie.

En kinderen dan?

Een van de grootste beletsels voor het geluk van alleenstaande of kinderloze vrouwen is hun gevoel dat zij geen gelegenheid krijgen om de moederrol op zich te nemen.

Moeten deze vrouwen dan de gelegenheid om met kinderen te werken en hen te beïnvloeden dan maar uitsluiten? Nee! Ik spreek uit ervaring wanneer ik zeg dat er overal om ons heen kinderen zijn die snakken naar liefde, dienstbetoon, een voorbeeld en onderwijs – zaken die door alleenstaande of kinderloze vrouwen gegeven kunnen worden.

In mijn vroege huwelijksleven heb ik mij jarenlang onverschillig gevoeld, wetende dat de zegen van kinderen niet voor mij was weggelegd. Langzamerhand, echter, begon ik te beseffen dat ik invloed uit kon oefenen op de kinderen in mijn verdere familie en een bijzondere vriendin kon zijn voor andere kinderen om mij heen. Er gaat nauwelijks een week voorbij zonder dat de post mij een of andere liefdevolle herinnering brengt aan de heerlijke band die ik heb met kinderen die ik niet zelf het leven heb geschonken. Net als voor de natuurlijke ouders, kan een dergelijke band alleen ontwikkeld worden door aandacht te schenken, het voorzichtig peilen van gevoelens en behoeften en het leren communiceren. Het vergt nauwkeurige timing en geestelijke ontvankelijkheid.

Liefde is een onontbeerlijke ingrediënt bij het opbouwen van zinvolle persoonlijke betrekkingen. Ik heb ontdekt dat – en dat geldt ook in het huwelijk – ware liefde ontstaat door wederzijdse bezorgdheid en door dingen voor elkaar te doen die het bewijs vormen van onze mondelinge liefdesbetuigingen. En dat is een soort liefde waar wij allemaal deel aan kunnen

hebben. Er zijn vele mogelijkheden om ons heen om liefde in ons leven tot uitdrukking te brengen. We hoeven ze alleen maar te *grijpen*.

Priesterschap, hulp voor het gezin

Veel alleenstaande vrouwen voelen zich tekort gedaan omdat er bij hen thuis geen priesterschap is. Ik beseft dat dat een probleem is. In zijn wijsheid, echter, heeft de Heer ons niet alleen gelaten. Er zijn in onze verdere familie vaak broers, ooms, zwagers, neven of, voor sommige weduwen en gescheiden vrouwen, zoons en schoonzons die waardige priesterschapsdragers zijn. Zij moeten in de gelegenheid worden gesteld om hun priesterschap voor ons welzijn uit te oefenen. Er zijn bisschoppen, quorumleiders, huisonderwijzers en mannelijke leden van gezinsavondgroepen die bereid zijn ons met hun priesterschap van dienst te zijn als wij hun dat toestaan.

Wellicht de allermoeilijkste taak voor alleenstaanden is die van de alleenstaande ouder, die tracht haar kinderen in haar eentje op te voeden. Het is niet gemakkelijk om goede kinderen in je eentje op te voeden, maar het is niet onmogelijk.

De meeste deskundigen die met kinderen werken, zijn het erover eens dat jonge kinderen zowel goede mannelijke als goede vrouwelijke voorbeelden nodig hebben. De verdere familie (grootouders, tantes, ooms, neven en nichten) zijn vaak in staat een dergelijk voorbeeld te verschaffen als wij maar bereid zijn erom te vragen. Naast de familie zijn er gewoonlijk priesterschapsleiders, quorumadviseurs van de Aäronische priesterschap, huisonderwijzers, bisschoppen of lerarissen van de bijenkorfmeisjes, de rozenmeisjes en de lauwermeisjes. Ook de ZHV-lessen „Vorming in het gezin“ kunnen een steun zijn voor moeders die steun en leiding nodig hebben bij de problemen die zich voordoen bij het opvoeden van kinderen.

Tijdens een cursus voor alleenstaande ouders, wees Dr. Victor L. Cline van de University of Utah in Salt Lake City erop dat veel alleenstaande ouders na een scheiding blijven zitten met gevoelens van afwijzing en mislukking, hetgeen vaak tot desillusie en een onderschatting van eigenwaarde veroorzaakt.

„Wanneer u toestaat dat zelfmedelijden de overhand krijgt en u alsmar blijft nadenken over alles wat niet goed was, zult u eraan onderdoen gaan,“ zei hij.

„U hoeft dat niet toe te staan. U kunt leven of sterven. Ik zie teveel gescheiden mensen die langzaam sterven tengevolge van verbittering en verdriet.“

Dr. Cline beveelt lichaamsbeweging aan als één onmiddellijke remedie voor desillusie. Het is zo goed als onmogelijk om zich ontmoedigd te voelen wanneer wij lichamelijk steeds actief blijven.

Maar het evangelie biedt ook remedies op lange termijn voor dergelijke gevoelens, en wel door voortdurende geestelijke activiteit: het zoeken naar de liefde van onze Hemelse Vader en onze Heiland door gebed en geloof, en attent te zijn op de kansen om goed te zijn voor anderen.

Een levensstijl

Het evangelie van Jezus Christus te hebben is een rijke zegen, waardoor wij ertoe worden aangemoedigd kennis te verwerven en onze intelligentie en alle talenten die de Heer ons heeft gegeven, uit te oefenen. Het evangelie is een levensstijl. Het is een middel om te groeien en ons te verbeteren. Het is de sleutel die voert tot vrijheid en onafhankelijkheid van wanhoop, angst en eenzaamheid. Ik ben mij ervan bewust dat alleenstaande heiligen der laatste dagen, met inbegrip van hen die hun partner door de dood of door scheiding hebben verloren, met veel uitdagingen en moeilijkheden worden geconfronteerd. Maar de Heer schenkt ons troost, leiding en raad. Hij heeft ons de zustershulpvereniging, de priesterschapsquorums en de activiteitenprogramma's voor alleenstaanden gegeven om ons te vormen, ons leven te verrijken en ons te helpen onze eeuwige taken na te komen.

Mag ik u mijn getuigenis geven van de weldaad van de zustershulpvereniging voor alleenstaande vrouwen?

Toen mijn man een aantal jaren geleden plotseling stierf, vond ik dat het leven mij met meer moeilijkheden opzadelde dan ik aankon. De gedachte dat ik als relatief jonge vrouw werd geconfronteerd met het feit dat ik de rest van mijn leven waarschijnlijk alleen zou doorbrengen, riep flink wat zelfmedelijden en opstandigheid bij mij op. Terwijl ik met deze problemen worstelde, werd mij de kans geboden een positie op het hoofdkantoor van de zustershulpvereniging te aanvaarden en lid te worden van het algemeen bestuur. Er was één nadeel: ik moest naar Salt Lake City verhuizen, ver weg van mijn familie en vrienden.

Natuurlijk nam ik de roeping aan en ik genoot van het werk dat ermee gemoeid was. Maar ik ontdekte dat, hoeveel voldoening het ook bood, ik nog steeds behoefte had aan vriendschap en kameraadschap buiten de werksfeer om.

De vriendinnen die ik nodig had, vond ik in de zustershulpvereniging van mijn wijk. Bij het gezamenlijk bestuderen van het evangelie en het luisteren naar de getuigenissen van andere zusters, werd mijn getuigenis versterkt. Mijn vrouwelijke kwaliteiten werden naar voren gehaald en ik ontdekte gelegenheden om te dienen en om deel te nemen aan huishoudelijke activiteiten. De zustershulpvereniging bracht opluchting voor een aantal spanningen van het leven en van eenzaamheid, en gaf mij ook een nieuw perspectief.

Bij mijn zoeken naar een recept voor geluk, kwam ik de volgende raad tegen:

„Om gelukkig te zijn moet iemand (1) de Heer liefhebben en zijn geboden onderhouden; (2) zijn of haar naaste liefhebben en dienen; (3) zichzelf liefhebben en zijn of haar talenten ontwikkelen; (4) zijn of haar familie liefhebben en dienen.“

„President David O. McKay heeft het volgende over geluk gezegd: 'Het geheim van geluk ligt niet in het hebben, maar in het zijn; niet in het bezitten, maar in het genieten. Het is een warm gevoel in het hart dat in vrede leeft met zichzelf.'“ (*The Instructor*, november 1960, blz. 422.)

Die innerlijke vrede is meer het gevolg van het zich concentreren op wie zij zijn en wat wij kunnen worden, dan van een verandering in onze burgerlijke stand. Het zou prettig zijn als alle alleenstaande heiligen der laatste dagen die stand onmiddellijk konden veranderen door te trouwen met een waardige levenspartner. Maar het geluk en de vreugde die ons worden beloofd, bevinden zich niet ergens in een doosje in afwachting van die gebeurtenis. Ze zijn er om nu door ons te worden ervaren. □

Jack S. Marshall

Jaren geleden heb ik eens een seminarieklass gegeven die bestond uit een aantal van de beste leerlingen van de school. En omdat zij waren wie zij waren, hadden zij grote invloed op anderen. Zij werden door de andere leerlingen gerespecteerd en bewonderd. Soms konden zij zelfs, onbewust, een bepaalde druk op hun medeleerlingen uitoefenen. De uitwerking van deze druk – de opvattingen van de eigen leeftijdsgroep – werd ons op zekere dag in de klas duidelijk. Wij kregen allemaal de droevige les te leren, dat zo goed als iedereen kan bezwijken voor de druk van leeftijdgenoten. Het gebeurde als volgt.

Ik had een artikel in een tijdschrift gelezen over negatieve druk van leeftijdgenoten, waarin ook een experiment werd beschreven dat ik graag in mijn seminarieklass wilde proberen. Het experiment was erop gericht op zeer overtuigende wijze aan te tonen hoe groot de druk van leeftijdgenoten wel kan zijn. Ik had er niet bij stilgestaan dat het experiment een aantal negatieve gevolgen kon hebben.

De volgende ochtend volgde ik de instructies van het experiment op in de klas. Ik tekende een ster, een cirkel, een ovaal en een vierkant op het bord en vertelde de klas dat de voorwerpen tijdens de komende les ster, cirkel, ovaal en driehoek moesten worden genoemd. Hoewel het vierkant duidelijk een vierkant was, moest het nu uitsluitend met driehoek worden aangeduid en niets anders! Over enkele ogenblikken zouden zij de kans krijgen een onschuldige bezoeker ervan te overtuigen dat het vierkant in

werkelijkheid een driehoek was.

Vijf leerlingen die op school zeer veel invloed hadden, werden uitgenodigd om voor de klas plaats te nemen. Er was een voetballer, een jongedame die zeer betrokken was bij verschillende schoolactiviteiten, de president van de leerlingenvereniging, een leerling die altijd hoge cijfers haalde, en een jongeman die een succes maakte van alles wat hij aanpakte. Een zesde stoel werd vrijgelaten voor onze gast, een eerstejaars, die onmiddellijk begreep dat hij zich onder „het neusje van de zalm” van de school bevond.

Ik vroeg hem te gaan zitten op de lege stoel en legde uit dat hij, wanneer het zijn beurt was, eenvoudig moest zeggen hoe de voorwerpen die op het bord getekend waren, heetten. Hij stemde toe. De anderen glimlachten. De les begon.

„Meneer Voetballer, wil je zo goed zijn de voorwerpen op het bord te identificeren?” vroeg ik.

Met een diepe, mannelijke stem zei hij: „Ster, cirkel, ovaal,” en toen, bij het vierkant aangekomen, zei hij volkomen zelfverzekerd: „Driehoek.”

Onze jonge bezoeker, die zich even niet in de hand had, schoot in de lach, maar alle anderen waren volmaakt stil. Hij keek snel om zich heen voor de bevestiging van de duidelijke fout die meneer Voetballer had gemaakt, maar mijn leerlingen speelden het spel mee.

Voor hen was het vierkant niet anders dan een driehoek. Meneer Eerstejaars kreeg een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht.

EEN VIERKANT EEN VIERKANT NOEMEN

Nu wendde ik mij tot de jongedame.

„Wij je zo goed zijn de voorwerpen op het bord te identificeren?”

Geestdriftig antwoordde zij: „Ster, cirkel, ovaal, driehoek.”

De eerstejaars werd zenuwachtig en ging wat zitten draaien op zijn stoel.

De klas bleef muistil. De vraag werd nog twee keer gesteld. De president van de leerlingenvereniging en de succesvolle jongeman antwoordden zoals hun was verzocht.

„Enzine bezoeker zag er onderdehand wat benauwd uit en zijn houding gaf duidelijk aan dat hij liever ergens anders had willen zijn.

De goede leerling beantwoordde mijn vraag met: „Ster, cirkel, ovaal, driehoek.”

Nu was de beurt aan de eerstejaars. Met ieder voorwerp werd zijn stem zwakker en onzekerder.

„Ster . . . cirkel . . . ovaal . . .” Toen stilte.

Wij keken hem aan. Hij keek ons aan.

„Ja, en het laatste voorwerp?” vroeg ik.

Stilte.

„En?”

Tenslotte kwam het antwoord met een gelaten stem.

„Driehoek.”

Ik had gedacht dat wij de spanning van het ogenblik zouden doorbreken met een flinke lachbui. Het experiment was gelukt. Maar er heerste alleen maar stilte.

Ik keek rond. Alle leerlingen waren diep in gedachten verzonken. Sommige hoofden waren gebogen.

Toen drong het tot mij door. Iedereen in de klas wist hoe de opgelaten eerstejaars zich voelde. Iedereen had weleens in een dwaas moment, waarop hij zo verschrikkelijk graag aanvaard wilde worden of bij de groep wilde horen, op zijn of haar manier driehoek tegen een vierkant gezegd, ofwel iets verkeerd gedaan wanneer het alleen maar goed had mogen zijn. Ook ik kon mijn naam aan die lijst toevoegen. En wij beseften allemaal dat het niet bepaald vriendelijk van ons was geweest om de eerstejaars in een dergelijke positie te manoeuvreren.

Wij hebben de rest van de les besteed aan het delen van gevoelens, waaronder die van spijt, maar nog belangrijker was dat wij elkaar deelgenoot maakten van onze verlangens, onze hoop en ons hunkeren om moediger te zijn.

Meneer Voetballer sloeg zijn arm om de eerstejaars heen en wij verzekerden hem allemaal dat ook wij weleens de fout hadden gemaakt om voor druk te bezwijken. Tegen de tijd dat de les afgelopen was, werd hij wel degelijk door zijn leeftijdgenoten aanvaard – niet omdat hij was bezweken, maar omdat wij allemaal hadden leren begrijpen hoe belangrijk het is om nooit toe te geven, om een vierkant een vierkant te noemen, ongeacht de gevolgen.

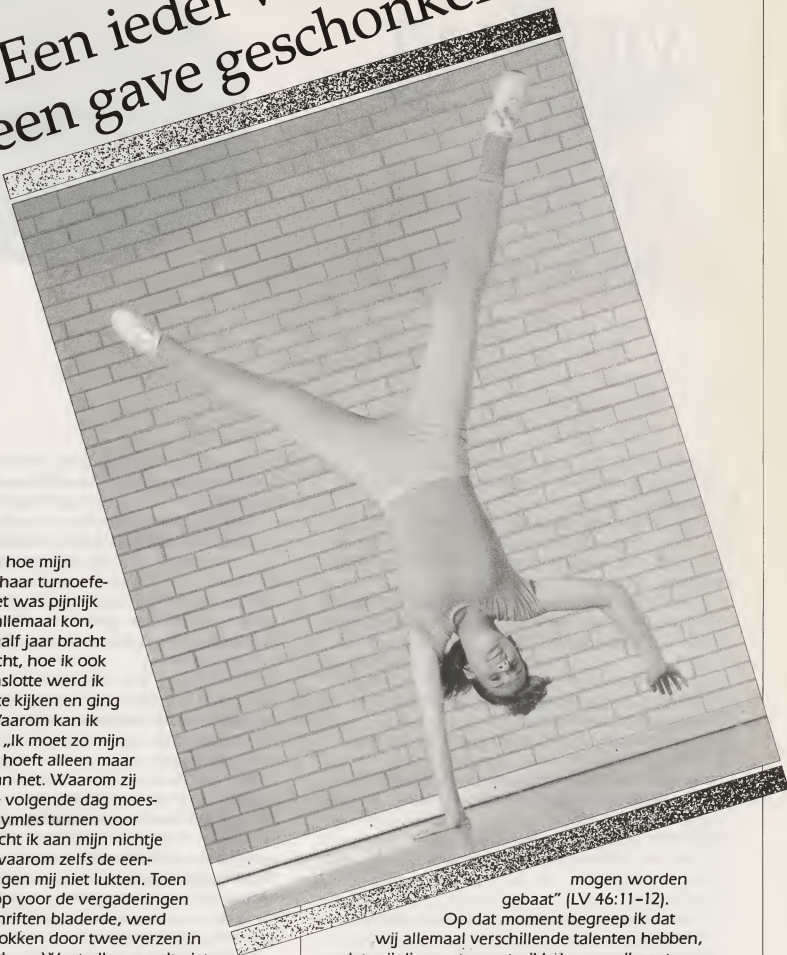
Toen de bel ging, vertrokken wij als groep, maar een wijzere groep, met grotere hoop vervuld en met een vaster voornemen om pal te staan voor het goede, ook al werden wij blootgesteld aan de druk van de wereld.

□

„Een ieder wordt een gave geschonken”

Tawnya Warnick

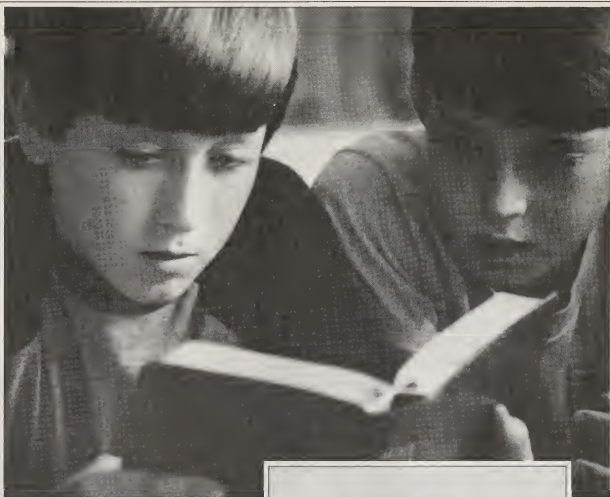
Ik stond te kijken hoe mijn nichtje van tien haar turnoefeningen deed. Het was pijnlijk om te zien wat zij allemaal kon, want met mijn twaalf jaar bracht ik er niets van terecht, hoe ik ook mijn best deed. Tenslotte werd ik het beu naar haar te kijken en ging ik naar binnen. „Waarom kan ik dat niet?” dacht ik. „Ik moet zo mijn best doen, maar zij hoeft alleen maar iets te zien en ze kan het. Waarom zij wel en ik niet?” De volgende dag moesten we tijdens de gymles turnen voor een cijfer. Weer dacht ik aan mijn nichtje en vroeg ik me af waarom zelfs de eenvoudigste bewegingen mij niet lukten. Toen ik de zondag daarop voor de vergaderingen nog wat in mijn Schriften bladerde, werd mijn aandacht getrokken door twee verzen in de Leer en Verbonden: „Want allen wordt niet iedere gave geschonken; want er zijn vele gaven, en een ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken. „Aan sommigen wordt de ene gegeven, en aan sommigen een andere, opdat allen er door

mogen worden gebaat” (LV 46:11-12). Op dat moment begreep ik dat wij allemaal verschillende talenten hebben, en dat wij die moeten ontwikkelen om elkaar te kunnen helpen. Nadat ik die verzen had gelezen, was ik er niet meer verdrietig om dat ik niet goed ben in turnen. Ik was blij voor mijn nichtje dat zij er wel goed in is! □

„Hebt u de Heer ooit gezien?“

Ouderling Sterling W. Sill
Emeritus lid van het
Eerste Quorum der Zeventig

**De Schriften
helpen ons de
Heer te leren
kennen; wat Hij
zegt, en wat
Hij vindt.**

Een tijdje terug leidde ik wat mensen rond in het kantoorgebouw van de kerk in Salt Lake City. Zij wilden wat meer weten over de leerstellingen van de kerk, hoe de leiding in elkaar zat en hoe de kerk georganiseerd was. Zij waren echt geïnteresseerd en het gesprek was prettig.

Opeens stak een jonge vrouw haar hand op en vroeg: „Broeder Sill, hebt u God ooit gezien?“ Ik schrok een beetje, want dat soort vragen verwacht je niet. Ik zei tegen haar: „Als u het niet erg vindt, wil ik u drie antwoorden op die vraag geven.

„Het eerste antwoord, dat denk ik het meeste aansluit op de reden waarom u die vraag stelde, is 'Nee, dat heb ik niet'. Maar omdat dat geen volledig antwoord, en

ook niet helemaal juist is, zal ik er een tweede antwoord aan toevoegen en zeggen dat ik Hem niet heb gezien sinds 31 maart 1903, de dag waarop ik geboren ben. Maar daarvoor heb ik Hem dikwijls gezien.“

De Schriften geven duidelijk te kennen dat wij vóór wij op aarde geboren werden bij God in de hemel woonden. Hij is onze eeuwige Vader. Wij hebben Hem allemaal vaak gezien en gehoord.

De grote filosoof Socrates beweerde dat al ons leren slechts een zich herinneren is. God is onze leraar en veel van wat wij zijn, hebben wij vanuit zijn tegenwoordigheid in de hemel meegebracht.

„Ik weet veel over de Heiland“

„En nu het derde antwoord: Het is waar dat ik God tijdens mijn leven op aarde niet heb gezien, maar het is ook waar dat ik mijn eigen geest sinds mijn geboorte hier op aarde niet heb gezien, en toch weet ik zeker dat ik er een heb.“

Hoewel ik de Heer niet zelf heb gezien in dit leven, heb ik de vier grote Schriften die Hij liet schrijven herhaaldelijk zeer zorgvuldig gelezen. Ik weet hoe Hij denkt. Ik weet wat Hij van mij verlangt. Ik weet, dankzij het getuigenis van mensen die Hem wél hebben gezien, hoe Hij eruit ziet. En er is veel meer dat ik over Hem weet.

De opgestane Christus verscheen, bijvoorbeeld, aan Johannes de Openbaarder op het eiland Patmos. Johannes zegt dat hij op de dag des Heren in de geest was en achter zich een luide stem hoorde, als van een bazuin. Hij keerde zich om, om te zien wie er tegen hem sprak, en hij zag „iemand als eens mensens zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel;

„En zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw, en zijn ogen als een vuurvlam“ (Op. 1:13–14).

Toen de profeet Joseph Smith zijn visioen van de Vader en de Zoon had gezien, zei hij dat hun „glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan“ (JS-G 17).

Er zijn ervaringen, zelfs in dit

„De Here Jezus Christus“, schilderij van Del Parson

leven, die moeilijk te beschrijven zijn. Als ik, bijvoorbeeld, zou proberen de blik in de ogen van mijn kleindochter te beschrijven wanneer zij gelukkig is, zou ik daar weleens moeite mee kunnen hebben. Ik zou kunnen zeggen „haar ogen schitterden“, of „haar gezicht straalde“, maar in werkelijkheid is het niet zo. Haar ogen hebben altijd dezelfde grootte, vorm en kleur. Maar wanneer zij gelukkig is, straalt haar gezicht iets uit dat ik kan begrijpen, maar dat ik weleens moeilijk zou kunnen beschrijven.

Bij het beschrijven van de opgestane Jezus zei Johannes dat zijn ogen als een vuurvlam waren. Deze stralende kwaliteit werd dus vele malen vergroot. Johannes probeerde de stem van de opgestane Heer te beschrijven door te zeggen dat het een luide stem was, als van een bazuin. Ik heb een hele goede vriend die zo'n „bazuinstem“ heeft, met een heldere, welluidende resonantie, die gemakkelijk te begrijpen is en heerlijk om naar te luisteren. Zijn articulatie is bijna volmaakt.

Sommige sprekers hebben een ander soort bazuin, die door Paulus als volgt is beschreven: „Indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken voor de strijd?“ (1 Kor. 14:8.) Sommige sprekers hebben een bazuin die niet luid genoeg is om gehoord te worden, noch voldoende helder om begrepen te worden, noch voldoende interessant om te kunnen boeien.

Ik stel mij voor dat de stem van

de opgestane Jezus qua resonantie en schoonheid de stem van mijn vriend even ver te boven gaat als de glans van zijn gezicht die van mijn kleindochter overtreft.

De profeet Joseph Smith heeft de Heer ook van aangezicht tot aangezicht gezien na de inwijding van de Kirtland-tempel. In zijn beschrijving van de Heer zei de profeet: „Zijn ogen waren als een vurige vlam; zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van zijn aangezicht overtrof de glans der zon“ (LV 110:3). Dat is zeer helder!

Met goddelijke kwaliteiten

Maar dit zijn kwaliteiten die ook andere kinderen van God in enige mate kunnen bezitten. Van de opgestane Moroni, bijvoorbeeld, die ook aan Joseph Smith is verschenen, heeft de profeet ons de volgende gedetailleerde beschrijving gegeven: „De heerlijkheid van zijn verschijning ging alle beschrijving te boven en zijn gelaat was waarlijk de bliksem gelijk“ (JS-G 32).

Niet alleen zijn persoon was heerlijk, zelfs zijn kleding straalde. De profeet zei: „Hij droeg een los kleed van allerheerlijkste witheid. Het was een witheid die al het aardse dat ik ooit had gezien, overtrof. Ook geloof ik niet dat iets op aarde er zo wit en schitterend kan uitzien“ (JS-G 31).

Het schijnt dat Socrates niet bepaald aantrekkelijk om te zien was, maar hij bad tot God en zei:

„Maak mij mooi van binnen.“ Wij hebben allen weleens mensen met een onopvallend uiterlijk gezien die mooi werden door de werking van een stralende spiritualiteit. Een godvruchtige geest kan het gewoonte lichaam mooi maken.

Hoewel ik de Heer in dit leven niet heb gezien, ken ik wel zijn woord. Ik weet van de grote verzoening die voor al Gods kinderen tot stand is gebracht. Ik weet van de heerlijke, celestiale opstanding van de Heer, een opstanding zoals Hij beloofd heeft aan allen die zijn geboden onderhouden. Ik weet van het enge en smalle pad en hoe dat te volgen, zodat we voor het celestiale koninkrijk in aanmerking zullen komen.

Op een keer zei de Heer tegen Tomas: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven“ (Joh. 20:29). De Heer zelf heeft beloofd: „Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien“ (Matt. 5:8).

Met al deze hulpmiddelen behoor ik te kunnen volstaan totdat Hij in wolken van heerlijkheid komt voor zijn duizendjarige regering op aarde, het moment waarop ieder oog Hem zal zien en ieder hart zich in zijn zegeningen zal verheugen.

Laten wij, in voorbereiding op die grote gebeurtenis, streven naar een meer stralend licht in onze ogen, een grotere gloed in ons hart en een vuriger vlam in onze ziel. Dan kunnen ook wij op die dag, wanneer wij Hem zelf zien, verheerlijkt worden. □

